anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

BRIAN STABLEFORD

INVAZIE DE PE MARTE

510

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
GABRIELA BULIGA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.

Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995

Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 250

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 510/aprilie 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

CUPRINS

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

Ministerul Mondial al Ştiinţei şi Dezvoltării

Alexandru Mironov

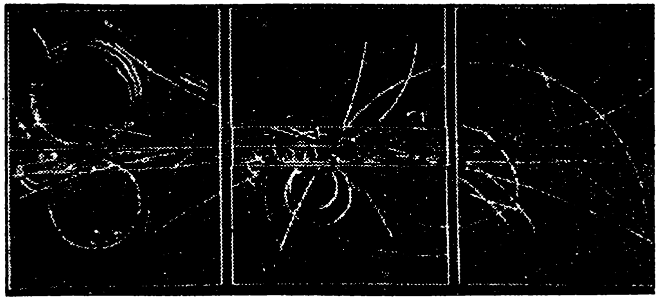
EDITORIAL

Pe de-o parte, terorişti tembeli aruncă bombe asupra israelienilor, iar un israelian dement trage cu puşca mitralieră asupra palestinienilor, într-o moschee, pe de altă parte, în Europa este o leacă de război, se bat între ei - şi mai şi mor - bosniaci de toate culorile şi credinţele, armata irlandeză, cea nevăzută, dorind neapărat să elibereze Irlanda, continuă atentatele, iar între India şi Pakistan incidentele violente continuă, cu regularitate de ceasornic - planeta noastră cea de toate zilele, familia noastră, deci, cu criminalii şi scandalagii ei, cu certurile care se ţin lanţ, cu nemulţumiţii ei, care nu pot fi niciodată şi nicicum mulţumiţi, pentru că gena războiului încă roade rotunjimea A.D.N.-ului, a cărămizilor din care este construit Homo sapiens.

Pe de altă parte, ca şi cum pe Pământ ar fi linişte şi pace, ca şi cum îngeri şi heruvimi ar păzi cu străşnicie calmul cerurilor, 439 de indivizi roşi de curiozitate, stau zi şi noapte plonjaţi în acceleratoarele de particule, sub scoarţa pământului, lângă supercomputere şi magneţi superconductori, pentru că trebuie să se strige "Evrika!", într-o problemă mult, infinit mai importantă - cred aceşti nebuni superbi - decât războaiele şi pacea, decât însăşi existenţa lor...

Căci se arătase, din ecuaţii, zvelt şi elegant, quarcul "top", enigma enigmelor, grăunţa de materie cu care se închega o teorie, mirobolantă, mai minunată decât viaţa - te asigură splendizii nebuni. Iar cei 439 de savanţi, aflaţi la pândă, stau gata să-i dezvăluie fulguranta prezenţă fizică! Şi-au acordat şi încordat uriaşele maşini de sfărâmat materie, numite acceleratoare de particule, au început să învârtă protoni pe circuite asemănătoare unor autodroame de foarte mare viteză şi, când acceleraţia particulelor, mânate nebuneşte de câmpuri magnetice, s-a ridicat spre viteza fotonilor de lumină, le-au azvârlit în cale alţi protoni - pentru ca, din eventualele carambolaje, să se citească pe sfărâmături, secretele cele mai încifrate ale materiei...

...Povestea curioşilor netulburaţi de mersul lumii nu-i de azi de ieri căci, spune Istoria, ignorând războaiele antichităţii, un individ pe nume Democrit, a constuit, acum mai bine de două milenii, un sofism, desenându-ne, conceptual, atomul: cea mai mică părticică ce poate exista, din cele mai mici care se pot imagina, fracturând, fără oprire, materia (aceeaşi atitudine arogantă faţă de violenţă a avut-o un coleg - de idei - şi concetăţean al lui Democrit: se numea Arhimede şi singura lui grijă a fost - fatală, de altfel - aceea ca soldatul roman să nu-i zgârie, cu vreo secantă,

Traseele efemere ale particulelor într-o cameră de coliziune

rotunjimea cercului desenat pe nisip...).

Revin la atom. După ce în anul 1897, când fizicienii descoperă particula cu sarcină negativă numită electron, în 1911 apar, pe tabla neagră a claselor de ştiinţă ale lumii, protonii, cei pozitivi electric, mai trec 21 de ani şi peisajul se rotunjeşte feeric, iată neutronul, membru al familiei fundamentale a materiei, apărută în vârful creionului - urmare a bătăliilor pe care le dau cortexurile fizicienilor - specie deja pe cale de înmulţire în progresie geometrică şi ignorând total faptul că vieţile şi munca lor se desfăşoară în acelaşi timp cu conflagraţii mondiale care zguduie din temelii planeta. Dar nu şi pe fizicieni, pe cercetători şi savanţi, nu şi lumea lor. Continuându-şi goana furibundă după adevăr, fizicienii postulează, prin 1963, existenţa quarcului, ipotetică particulă subatomică reprezentând, spune Gell-Man, descoperitorul ei, însăşi esenţa materiei.

...Iar quarcii pornesc să se demaşte pe ei înşişi, din ecuaţii diferenţiale şi din aceste microscoape numite acceleratoare de particule: de jos, de sus, de stânga, de dreapta, de şarm (auziţi!), de stranietate. Urmele lor, adică trecerile lor efemere pot fi citite pe... albumele de familie - cu o singură excepţie, cea a quarcului top, misterios din cale afară şi căruia cei 439, despre care vorbeam, aveau să-i dea, în sfârşit, de capăt, abia zilele trecute. "Evrika!" ţipă, în consecinţă, cu mic cu mare, lumea fizicii experimentale; "Quod erat demonstrandum!" se bat cu pumnii în piept fizicienii teoreticieni din lumea întreagă - adevărată reţea lucrând la unison, minute lângă minute, deservind legile cunoaşterii şi dezvoltării bipedului sapiens...

...Am vorbit despre fizicieni, folosindu-ne de intrarea quarcului top, dar aceeaşi asociativitate constructivă îi leagă între ei pe chimişti, pe matematicieni, pe arhitecţi, pe motorişti, electronişti, informaticieni sau pe reprezentanţii ştiinţelor (şi artelor) umaniste. Funcţionează toţi, folosind o inefabilă materie primă, imaginaţia, tehnologii imbatabile, care sunt cele ale proceselor de gândire de pe cortexurile cele mai avansate pe care le are acum civilizaţia omului.

...90% din savanţii tuturor timpurilor sunt astăzi în viaţă, spun statisticile şi Istoria.

...Şi în activitate, adăugăm noi, căci copleşitoarele realizări ale milioanelor de căutători de nou, uluitoarele realizări ale acestui adevărat Minister al Ştiinţei şi Dezvoltării pe care ei îl constituie, sunt garanţia supravieţuirii noastre.

Organizat sub forma unei caracatiţe care îşi întinde tentaculele gânditoare peste întreaga noastră civilizaţie, cuprinzând în mrejele-i inteligente toate activităţile omului, descoperind, inventând, construind, dezvoltând, pacificând buclucaşii şi tembelii, netezind drumul spre exodurile viitoare, spre adâncurile quarcilor şi hăurile galactice, întru civilizarea şi sfinţirea lor pentru acest zeu pe care l-a născut materia, pe nume Homo sapiens...

Bob Shaw

KEY BORED

Blestematele astea de calculatoare!

Am început să iubesc sf-ul de la vârsta de 13 ani şi în anii care au trecut de atunci m-am întristat mereu din pricina lucrurilor rele care i s-au întâmplat ramurii mele literare preferate.

Blestematele astea de calculatoare!

Primul dezastru, luându-le în ordinea cronologică, a fost Hugo Gernsback. În prima parte a acestui secol, dacă cineva deschidea o revistă de interes general, putea găsi în ea, în afara altor materiale, o povestire science fiction. Povestirea exista acolo pur şi simplu, fără nici un comentariu special din partea editurii. La acea vreme era considerat perfect normal pentru scriitorii consacraţi să facă incursiuni ocazionale în tărâmuri cât se poate de pline de imaginaţie.

Dacă lucrurile ar fi rămas astfel, sf-ul ar fi fost acum integral o parte inseparabilă a marii literaturi şi, ca rezultat, cu toţii ne-am fi simţit mai bogaţi. Dar Gernsback a făcut progrese, practic fără ajutorul nimănui şi a creat acest ghetto cultural în care sf-ul a lâncezit o lungă perioadă de timp şi din care nu a mai scăpat niciodată cu adevărat. A observat cineva că micile articole din ziarele duminicale, în care ziarişti cu greutate binevoiau să facă cronica unui mănunchi de romane sf, sunt din ce în ce mai rar întâlnite? Este o ironie că unul dintre premiile majore din domeniu este denumit HUGO.

Blestematele astea de calculatoare!

Următorul dezastru a fost STAR WARS.

Cu ani şi ani înainte ca acest film să apară pe piaţă conduceam, foarte hotărît, o cruciadă personală în care mă străduiam să conving publicul că sf-ul nu era tot numai despre rachete spaţiale, arme cu laser şi roboţi. Am continuat să susţin că există un gen de sf serios şi profund şi plin de idei importante, care merită timpul oricărui adult pentru a-l citi. Şi alţii vorbeau despre acelaşi mesaj - şi îmi place să cred că noi aproape izbutisem - când a apărut STAR WARS.

De atunci sf-ul, pe ecran, a degenerat în pantomimă spaţială. Trăiască efectele speciale! Oh, îmi face rău şi numai să mă gândesc la asta. Dacă minunatul nostru gen a fost să fie translatat pe ecran, dacă milioane de dolari au fost să fie cheltuiţi pentru fiecare producţie, de ce nu puteau să fie ecranizate acele romane şi povestiri scurte, atât de subtile, tainice, erudite, frumoase, magice, unice, hrănitoare de suflete şi mereu provocatoare, acele romane şi povestiri scurte care ne-au atras în primul rând către sf?

Blestematele astea de calculatoare!

De ce continui să repet această frază?

După opinia mea, calculatorul este cea mai recentă tortură care distruge fragedele lăstare literare ale sf-ului.

Parte din problemă este legată de cuvântul în sine. E un cuvânt care face impresie, plin de ecouri şi de conotaţii importante. Când nişte părinţi îndrăgostiţi nebuneşte îi cumpăra micuţului Jimmy, de numai 10 anişori, un joc electronic, joc ce îl încurajează să piardă ore preţioase ale copilăriei sale vânând mici monştri pe un ecran, ei nu spun niciodată: "Tocmai i-am cumpărat lui Jimmy al nostru un joc care îi permite să vâneze «monstruleţi» pe un ecran". Oh, nu! Ei spun: "Tocmai i-am cumpărat lui Jimmy un *calculator.*"

Şi nu numai atât; ei spun asta cu un ton care sugerează că, în acel moment, micul Jimmy este în camera lui, rulând,

PUNCT DE VEDERE

de exemplu, un program de verificare rapidă a ecuaţiilor lui James Clerck Maxwell. de propagare a electricităţii.

Domeniul sf-ului este nebun, de asemenea, după cuvântul *calculator*, cu sensul lui de bază, dar mai ales cu tot jargonul asociat acestuia.

Când am început prima dată să citesc sf, toată lumea era de acord că, în câteva săptămâni de la prima debarcare pe Marte, am fi avut un imperiu al acestei planete plină de mistere. Asta s-a dovedit a fi un balon de spumă, dar nu l-a împiedicat pe fiecare scriitor sf al perioadei să facă aceleaşi preziceri comode. Singurul domeniu de incertitudine se află în argumentele despre faptul că planeta Venus ar putea fi ori o lume mlăştinoasă, ori un glob de praf.

Astăzi, practic, toţi scriitorii sf sunt de acord că în viitor oricine va avea un renume va fi de fapt un fel de "monstruozitate computericească". În următoarele câteva secole, dacă multe dintre povestirile de astăzi prezic corect, grosul conversaţiilor lumii nu va fi mai mult decât un schimb de termeni strâns legaţi de calculatoarele anilor '90. Pentru scriitorul sf începător, calea regală către un premiu HUGO sau NEBULA este aceea de a cumpăra câteva PC-uri şi de a încredinţa memoriei acestora cărţile lui.

Nu pot pricepe logica. La începutul acestui secol, când radioul era încă în perioada copilăriei sale, un hotel bun trebuia să angajeze un expert pentru a sta în hol şi a "manevra" radioul în beneficiul oaspeţilor. Iată de ce radioul a fost o clasă de mister a noii tehnologii, şi era evident că numai un geniu specializat putea fi capabil să-l facă să funcţioneze.

Un părinte grijuliu al acelor zile, încercând să planifice o viitoare meserie, sigură, pentru copilul său, ar fi putut să gândească astfel: "Radioul este la începuturile sale; afacerile hoteliere se extind; în câţiva ani de-acum încolo vor fi milioane de hoteluri căutând operatori pentru radiouri. Dacă micul meu Jimmy învaţă să regleze un radio, va fi aranjat pentru toată viaţa."

Punctul slab al acestui raţionament este acela pe care eu îl numesc "presupunerea ezoterică".

La început orice dispozitiv tehnic este dificil de manevrat. (Eu conduc maşina, dar cu siguranţă nu mi-ar fi plăcut să fac acest lucru în anul 1895!!) Pentru a face dispozitivul să funcţioneze, proprietarul trebuie să aibă serioase cunoştinţe teoretice şi practice - dar presiunile comerciale încep curând să se exercite. În dorinţa realizării unor vânzări cât mai mari, producătorul se asigură în cele din urmă că dispozitivul poate fi manevrat şi de un imbecil negânditor.

Acelaşi lucru, slavă Domnului, se va întâmpla şi cu calculatoarele. Va veni o zi când o persoană care vrea să ştie câţi islandezi trăiesc în Polonia, va zice doar: "Calculatorule, câţi islandezi trăiesc în Polonia?" şi maşina va da răspunsul, şi asta va fi tot. De-abia aştept ziua în care calculatorul va fi surghiunit la locul său adecvat şi atât de nesemnificativ în povestiri.

Când va veni acea zi, scriitorii sf se vor întoarce, poate, la descoperirea unor concepte noi şi interesante, ne vor dărui acţiune şi emoţie şi culoare în locul unui atotprezent jargon computericesc. Obişnuiesc să mă gândesc că cel mai utilizat clişeu vizual de pe ecran era, cu ani în urmă, imaginea unei persoane luându-şi restul de bani de la un telefon public după ce persoana cu care vorbise închisese telefonul. Acum este foarte des întâlnită în filme imaginea oamenilor, tineri şi bătrâni, apăsând cu degetele pe tastaturile calculatoarelor şi holbându-se la ecrane. Am crescut urând zgomotul specific pe care îl fac tastaturile, mai ales când se operează pe ele în mare viteză. Întotdeauna îmi sugerează zgomotele făcute de nişte şobolani fugind, cât îi ţin picioarele, prin spatele unor lambriuri.

Esenţialmente, calculatoarele sunt lucruri plictisitoare. Cu siguranţă, ele nu sunt îndeajuns de interesante pentru a lua locul oamenilor în desfăşurarea unei ficţiuni. Să le alungăm deci, din paginile cărţilor, de pe marele şi micul ecran şi să lăsăm sf-ul să-şi continue drumul, cu altceva.

Traducere şi adaptare:
DIANA PĂDURARIU

PUNCT DE VEDERE

Amalagon

de Florin Pîtea

Reţeaua arăta ca un Disneyland suprarealist, construit din suprafeţe de lumină intensă, aproape dureroasă. Câinele albastru se înapoie cu coada între picioare, trecând prin mâzga multicoloră care, în urmă cu câteva ore, fusese gheaţa unei firme de avocatură.

— Îmi pare rău, dar n-am mirosit nici o urmă.

Războinicul se aplecă şi-l mângâie cu mâna dreaptă, de pe care scosese mănuşa de oţel a armurii.

— Lasă, nu-i nimic. Mergem acasă, umblu puţin la subrutina de rezoluţie şi ne întoarcem, poate găsim ceva.

Câinele dădu din coadă, fără prea mare tragere de inimă.

— Aşa ai zis şi ieri, dar degeaba. Cred că-i mai şmecher decât noi. Ar trebui s-o lăsăm baltă.

— N-are cum să fie mai şmecher. Nu-i decât un program.

Războinicul atinse senzorul MAX REVERSE, apoi OUT.

•••

N-avea armură neagră, lucioasă, cromată, nici statură impunătoare. Era orb, se apropia de şaizeci de ani şi locuia într-un apartament din Queens, împreună cu Xixi, o creatură produsă de corporaţia orbitală GT & T.

Printre jaluzelele prăfuite se strecura o lumină cenuşie ce interfera cu strălucirea anemică a unei lămpi de birou. Sub fereastră se aflau o mulţime de discuri optice, aşezate claie peste grămadă într-o cutie mare din carton, în care se căsca o crăpătură. Cutia era legată cu un ciorap vechi de damă, care o împiedica să-şi reverse conţinutul.

Afară era o vreme mizerabilă, de început de noiembrie şi, în ciuda eforturilor aerotermei obosite, temperatura din cameră se afla mult sub nivelul suportabil. Orbul îmbrăcase un pulover negru de lână şi un veston militar peticit, vechi de pe timpul penultimului conflict balcanic, dar nu părea să-i ajute prea mult. Pe cap purta o şapcă roşie de baseball, cu emblema unei echipe din Sankt Petersburg, iar pe umărul drept, prinsă cu velcro peste veston, avea o bucată de piele groasă, brună, în care Xixi îşi ţinea înfipte ghearele. Creatura arăta ca un ghem de pene înfoiate, din care răsărea, la capătul unui gât lung, un cap minuscul cu ochi atenţi şi cioc coroiat. În nervii săi optici fuseseră instalate două microemiţătoare ale căror semnale erau receptate şi decodificate în centrul optic al orbului. Xixi era unul din cele două suveniruri pe care le adusese orbul dintr-o expediţie pe orbită, cu câteva luni mai înainte. Celălalt era o cutiuţă cu trei duzini de microsofturi, cusută în căptuşeala vestonului.

Trăia foarte retras, ieşind rar şi plătind cumpărăturile cu bani lichizi. Facturile pentru electricitate, întreţinere şi reţeaua de date erau plătite cu regularitate dintr-un cont bancar pe nume fictiv. Poate că ar fi reuşit să treacă neobservat în continuare, dacă în acea după-amiază n-ar fi primit o vizită neaşteptată.

•••

What do asta mi se pare mai plin de cruzime, nu procedeul virusului wet în sine, ci viteza de melc a variantei pe care-ai luat-o, care-ţi dă timp să te gândeşti, Spider băiatule, *cine* vei mai fi când toate amintirile îţi vor fi fost mâncate de întrebarea aia idioată, nici măcar nu doare, nici nu ştii *ce* ai uitat după ce-ai uitat, dar te sperie ştergerea asta lentă şi inexorabilă a ceea ce eşti, îţi închipui cum peste câteva luni ai să fi o legumă senilă şi pe urmă o să se şteargă încet şi informaţia cu privire la menţinerea funcţiilor vitale, poate o să cedeze inima, poate plămânii sau rinichii, şi e absurd să se întâmple acum, când alţii au schimbat deja două-trei seturi de organe şi se îndreaptă voioşi spre o sută douăzeci de ani, iat tu ţi-ai băgat nasul în datele cui nu trebuia şi gata, la anu' circul o să se desfăşoare fără tine, ce vorbeşti, după cum se mişcă ăştia *mâine* chiar lumea va merge înainte fără Spider, şi nici măcar n-o să-i pese, aşa că nu mai căsca gura, mişcă-te iute şi gândeşte-te unde te-ai putea ascunde dacă Lennox nu vrea să te-ajute, aici, de ce nu deschide, bate mai tare, poate doarme sau e-n baie şi *zău* că nu-i momentul potrivit să nu fie acasă...

•••

Uşa se deschise şi tânărul în jachetă matlasată zise:

— Lennox, am dat de dracu', trebuie să...

Se opri. Nu-i deschise Lennox, ci un bătrânel nebărbierit, cu ochii închişi, care purta pe umăr o creatură de plastic. Apoi creatura clipi şi Spider înţelese că era vie, că bătrânelul era orb şi de aceea nu deschidea ochii.

— Lennox e-acasă? întrebă, temându-se de răspunsul pe care celălalt i l-ar fi putut da.

Orbul clătină din cap şi dădu să închidă uşa.

— Stai aşa, omule; chiar nu înţelegi că am nevoie de ajutor?

— Nu cunosc nici un Lennox; zise orbul, prefăcându-se că n-a auzit ultima întrebare.

— Îmi permiţi să-i telefonez asociatului meu?

— Jos, în hol, e-un telefon public.

— Mă urmăreşte cineva...

— E problema ta.

Din josul scărilor se auzi pocnetul sec al unei împuşcături, iar la două degete deasupra capului bătrânului, lemnul uşii zbură în aşchii. Spider împinse uşa cu umărul, răsturnându-l pe orb şi se rostogoli înăuntru, în timp ce al doilea glonte spărgea becul din antreu. Tânărul alergă în sufragerie, smulse jaluzelele şi încercă să deschidă fereastra. Uşa de la intrare se trânti, apoi se auzi ţăcănitul metalic al unor broaşte şi vocea liniştită a orbului:

— Nu te mai chinui. E bătută-n cuie.

Spider se întoarse şi-l privi pe bătrânul care, cu un aer calm, luă de lângă birou un obiect lung, legat într-o husă maro şi începu să dezlege şireturile husei. Obiectul era prea îngust pentru a fi o puşcă, iar Spider nu se putu gândi decât la...

— O lansetă? Ce vrei să faci cu lanseta?

— O să trebuiască să-mi cumperi alte jaluzele, şmechere, zise orbul, ignorându-i întrebările. Uşa am găsit-o aici, dar jaluzelele erau cumpărate de mine.

Din hol se auziră încă două împuşcături. Sub husa maro se afla o alta, roşie, legată cu un şnur de mătase galben-pai. Orbul desfăcu şnurul şi, trăgând husa, dădu la iveală o formă neagră, lucioasă şi uşor curbată. Uşa de la intrare gemu, trozni şi cedă.

Bătrânul făcu o mişcare amplă cu mâna dreaptă, iar lui Spider i se tăie răsuflarea. Orbul scosese din teacă o sabie de samurai.

•••

What do you think Jackie mi-a zis să fiu atent, era aşezată lângă uşă, pe scaunul pliant, fuma o ţigară franţuzească şi o ţinea în căuşul palmei, cu filtrul prins între arătător şi degetul mare, ea vorbea şi nu eram chiar atent fiindcă priveam cum filtrul alb îi răsare dintre unghiile turcoaz, metalizate şi pe el rămăseseră urme de ruj violet, Jackie uitase să mai ducă ţigara la gură şi zicea să nu uit că Amicii mă apără când lucrez ca angajat al lor, acolo unde zic ei, pentru profitul lor şi că dacă-mi permit să fac vreo chestie în timpul liber, pe cont propriu, ei nu mă acoperă, nu mă feresc de eventualele consecinţe negative, şi în loc ca măcar să mă prefac că ascult, priveam peste umărul ei, la posterul leaderului vocal de la Less Bread, More Taxes, care avea aerul că i se holbează în decolteu, până când Jackie mi-a zis că diferenţa dintre un tip curajos şi-un nesăbuit e că primul îşi ia, măcar uneori, măsuri de prevedere şi că, din când în când, mai simte frica şi înainte să fie prea târziu...

•••

Spider privi în jos, spre chipul cadavrului, în timp ce orbul ştergea lama sabiei cu o batistă din hârtie. Era încă prea speriat ca să-i fie greaţă.

— Şi-acum ce facem?

Creatura de pe umărul bătrânului întoarse capul spre el.

— Asta înseamnă că vrei să rămânem împreună o perioadă?

— Ă... Mă gândesc că după ăsta ar să mai vină şi alţii, care-or să te caute. Ştiu cine l-a trimis.

— Okay. Ajută-mă să fac bagajele. Îmi explici pe urmă.

— N-or să ne toarne vecinii?

— Suntem în Queens, amice. În blocul ăsta nu locuieşte decât un chinez surd. Stă la şase şi nu l-am mai văzut de două luni.

Spider îl ajută pe orb să ducă jos cutia cu discuri optice, computerul Nyoko şi perifericele sale, apoi un bonsai crescut într-o cutie din tablă care iniţial conţinuse măsline greceşti. Bătrânul descuie lacătul unei uşi din lemn umflat de ploaie, deschise uşa şi intră într-un garaj scund, luminat de câteva tuburi fluorescente prăfuite. Spider îl urmă.

Automobilul era o încâlceală de plase metalice, grătare şi bare din oţel acoperite cu oxid raşiatic. O mulţime de fire, cabluri şi conducte se încrucişau şi întreţeseau, lipite din loc în loc cu bandă adezivă sau prinse în coliere metalice. Locul capotei era ţinut de o folie galbenă din plastic, murdară pe alocuri, prinsă pe bare cu câteva straturi succesive de scotch. Pe bord era lipită o icoană decolorată, aşezată între o carte poştală tunisiană şi o fotografie sexy, decupată din *Penthouse*, iar de pe platforma din spate a maşinii se înălţa o mitralieră ruginită, ameninţătoare ca un ac de scorpion. Poate că un tehnician auto ar fi recunoscut în monstrul metalic şasiul unui Jeep, pierdut între celelalte elemente, dar Spider înghiţi în sec, uluit şi întrebă:

— Unde mergem?

— O să ştiu sigur când ajungem, replică orbul. Ajută-mă să urc bagajele în maşină. Pe urmă vreau să-mi spui cine te urmăreşte şi de ce.

Aşezară bagajele în spate şi le acoperiră cu o prelată albastră, cauciucată, după care orbul urcă la volan, iar Spider se instală pe locul din dreapta. În vinilinul de pe banchetele maşinii se căscau răni, oblojite pe alocuri cu leucoplast. Bătrânul scoase maşina în stradă, apoi coborî şi încuie uşa garajului.

— Spune, care-i problema? întrebă el când reveni.

— Un prieten a trecut pe la mine acum trei zile şi mi-a lăsat un set de discuri, zicea să i le ţin că pleacă până la Boston şi să nu i le sperie careva. Pe urmă, după ce-a plecat, am aruncat o privire să văd ce date avea prin ele, dar erau bine protejate şi n-am reuşit să trec nici de prima parolă. Ieri a venit Jackie pe la mine şi mi-a zis că Flash the Cash (ăsta era prietenul) a fost găsit într-un subsol, împachetat într-o folie de plastic, să nu curgă sângele, şi mi-a ţinut un discurs, să nu-mi bag nasul în discurile alea că dau de dracu'. Era cam târziu pentru discurs, dar nu i-am stricat plăcerea, fiindcă Jackie...

— Cine-i Jackie?

— Prietena mea. Jackie de la jack junkie, te-ai prins? Bun, asta a fost ieri. Azi noapte mi-am dat seama c-am luat un virus wet de la discurile lui Cash. Deocamdată e lent. Şi azi dimineaţă, când m-am dus la o întâlnire cu Jackie, mi-a zis că tocmai a primit un telefon de la un tip, ăla i-a spus că stă pe strada mea, în blocul de vizavi, că are o lunetă în infraroşii şi că noaptea o mai admiră când mă... vizitează. I-a zis că la mine acasă erau nişte tipi cu mutre cam suspecte, care-şi băgau nasul peste tot, şi dacă poate să mă anunţe. Pe urmă m-am trezit că tipii încep să mă urmărească. M-am gândit să-i cer ajutor lui Lennox, el a fost bodyguard şi se pricepe la chestii de-astea. Restul îl ştii.

— Ai măcar unul din discuri?

— Ştii...

— Hai, lasă textele şi scoate materialul. Băieţii ăia nu te-ar urmări dacă ar fi recuperat toate discurile de la bun început. Te-ar lăsa în grija virusului.

Spider făcu feţe-feţe şi scoase două discuri optice dintr-un buzunar interior al jachetei. Orbul zâmbi.

— Acum ştiu unde mergem.

— Unde?

— La Miami.

— Crezi că ne duce hârbul ăsta până în Florida?

— Cine-a zis de Florida? Mergem la Miami Bitch, o cunoştinţă de-a mea care se ocupă cu spargerea programelor. Poate că ea o să ne spună mai multe despre sursa discurilor.

Pe bordul maşinii se aprinse un LED verde şi o alarmă începu să ciripească. Orbul se grăbi să tragă pe dreapta, în apropierea unei cabine telefonice, apoi scoase de sub banchetă un colac de cablu din fibre optice şi conectă cu ajutorul lui computerul la reţea. Spider reacţionă cu oarecare întârziere:

— Hei, ziceai că mergem la tipa aia!

— Am puţină treabă în reţea.

— Şi ai de gând să stăm în drum până o rezolvi?

— Exact.

— Şi cu băieţii veseli cum rămâne?

— Vezi că în torpedou e un Browning. Dacă se dă cineva la tine, împuşcă-l şi pe urmă trage un foc de avertisment.

Orbul îşi comută senzoriumul pe virtual înainte ca Spider să-i poată spune că nu se pricepea să folosească un Browning. Adolescentul clătină din cap a pagubă şi deschise radioul, nimerind un post care transmitea miorlăitul unei cântăreţe germane, acompaniat de o chitară Yamaha. Ploaia se oprise.

•••

— Greu te mai mişti, zise câinele albastru, în timp ce treceau amândoi pe lângă o mandala de aur lichid, reclamă la Hyusai. Te-am sunat vreo zece minute până să apari.

— Lasă reproşurile şi spune-mi de ce m-ai chemat.

— Am găsit o chestie interesantă. După ce Ancalagon a atacat sectorul ăsta, în urma lui a rămas un fel de masă în fuziune, parcă toate structurile grafice ar fi ars şi s-ar fi topit cumva, iar când s-au răcit s-au transformat în mâzgă vâscoasă. Chestia pe care-am găsit-o a ars, dar nu s-a topit. Uite-aici.

Scormoni cu labele prin mâzgă, apoi apucă între dinţi un obiect pe care-l depuse în palma războinicului. Semăna cu o tectită, era neagră şi plată.

Câinele urmări atent un deltaplan viu colorat care plutea la mare înălţime deasupra lor, strecurându-se printre ciorchinii de sfere argintii ai unei companii de asigurări, iar când îl pierdu din vedere se întoarse iar spre războinicul în armură.

— Ei bine?

— Să vedem ce zice Galileo.

Apelă un program specializat în refacerea structurilor grafice, care avea aspectul unei bufniţe cu tocă neagră. Galileo examină tectina printr-un monoclu, apoi proiectă imaginea translucidă a unui solz roşiatic, cornos.

— Ai făcut o treabă excelentă, Snoopy. E un solz de-al lui Ancalagon. Va trebui să începi amplasarea programelor-senzor.

•••

What do you think you're doing şi toată treaba asta în care m-am pomenit băgat până-n gât seamănă cu situaţia în care m-am aflat în

Japonia, anul trecut, mă simţeam efectiv intoxicat de atâtea semne, nu conta că nouă'ş'cinci la sută erau ideograme pe care de-abia reuşeam să le citesc, înfiorător era numărul în sine, senzaţia că semnele au o viaţă a lor, proliferează şi ne înghit, mă lua cu frig gândindu-mă, oare noi folosim semnele sau semnele ne folosesc pe noi, şi am ştiut că graniţa real-virtual nu prea mai contează pentru ei, au reconstruit în virtual Parisul, Veneţia, Viena şi Praga, Londra, Copenhaga şi Amsterdamul, te costă doar o zecime din tariful excursiei reale şi nici nu mai respiri smogul la faţa locului, toate clădirile sunt mai albe, mai strălucitoare ca-n realitate şi Louis XIV te plimbă prin Versailles, chestia asta mai poate fi înţeleasă, chiar acceptată cu puţin efort, dar au făcut şi pasul următor, vând produse virtuale, pe care le cumperi şi le foloseşti în RV, ca şi când un prânz virtual ar ţine de foame, şi argumentează plini de convingere că nu-i rentabil să produci în realitate când moda se schimbă aşa de repede încât marfa e deja uzată moral la ieşirea de pe linia de montaj, ideile astea şi puzderia de semne mi-au dat senzaţia că m-am rătăcit, a fost un duş rece şi mi-am zis, Spider, băiatule, ce naiba cauţi aici, hai acasă, unde ştii ceva mai bine cum merg lucrurile, ai fost, ai văzut Mecca tehnologică a secolului XXI, ţi-ajunge, atunci cel puţin am avut unde să mă întorc, dar acum mă hăituieşte cineva fără să ştiu bine cine anume sau de ce, şi nu există un "acasă" unde să mă pot întoarce...

•••

— Domnule, vă rog...

Spider tresări şi se ıntoarse în direcţia vocii. Lângă maşina orbului stătea un tânăr asiatic, îmbrăcat într-un costum ieftin, la două

Desen de Victor Sîrlea

rânduri. Din mapa deschisă scosese un petic pătrat de hârtie.

— ...Puteţi să-mi răspundeţi la aceste întrebări?

Adolescentul aruncă o privire pe fluturaşul tipărit cu litere mărunte. Era un chestionar care, judecând după conţinut, fusese imprimat de o sectă creştină fundamentalistă. Asiaticul începu să citească la rândul său întrebările, în eventualitatea că intervievatul ar fi fost analfabet. Operaţia era destul de anevoioasă şi pentru el, dar Spider nu se simţi tentat să-l ajute. Într-un târziu ajunseră la întrebarea a treia:

— Cărei religii aparţineţi?

Răspunsul sosi într-o japoneză fluentă:

— Sunt practicant al budismului Zen şi aparţin grupării Rinzai Zen.

Asiaticul făcu o grimasă şi se îndepărtă, iar Spider se întoarse uimit către orb, căci el dăduse răspunsul.

— Practici... Rinzai Zen?

— Nu chiar, replică bătrânul pornind motorul, dar trebuia să scăpăm cumva de misionarul ăla.

Intrară într-un cartier mai apropiat de docuri, în care infrastructurile încă nu cedaseră, iar traficul era ceva mai intens. Pe lângă ei se scurgeau molcom străzi murdare, ferestre zăbrelite, copii pe triciclete şi cerşetori care întindeau trecătorilor cutii de plastic pentru margarină. De undeva se auzea o muzicuţă.

— Ai fost pe orbită? încercă Spider să lege o conversaţie.

— Ce te face să crezi asta?

— Creatura. Arată ca un produs al orbitalilor.

— A, Xixi. E luată la mâna a treia.

Orbul minţea şi o ştiau amândoi.

— N-ar fi fost mai ieftină o pereche de Canon?

— Am malformaţii greu de retuşat. E o poveste mai lungă. M-am născut fără globii oculari, efect al unor alterări cromozomice. Se pare că părinţii mei s-au hrănit multă vreme cu alimente tratate cu un pesticid, Benomyl, care a dus la înmulţirea cazurilor de anoftalmie. După un şir de procese, pesticidul a fost interzis, dar pentru mine şi alte câteva sute de persoane interdicţia a fost cam tardivă.

Opriră în faţa unei clădiri cu faţadă-fagure, acoperită în mare parte de iedera metalică a antenelor şi generatoarelor eoliene. Orbul îşi trecu mâna prin păr, apoi formă pe tastatura interfonului numărul apartamentului. După o verificare prealabilă a amprentelor digitale, computerul administraţiei o anunţă pe Miami că avea vizitatori, iar uşa se deschise.

Urcară nouă etaje pe scări, apoi căutară pe câteva culoare ce porneau radial din casa scărilor, căci bătrânul nu-şi mai amintea precis localizarea apartamentului. Într-un târziu găsiră uşa potrivită.

Miami era înaltă, suplă ca un ghepard şi aproape tot atât de prietenoasă. Părul tuns perie fusese ras pe alocuri, imitând modelul unui circuit imprimat, iar unghiile erau înlocuite cu mici displayuri cu cristale lichide, protejate de o peliculă transparentă din răşină sintetică.

— Ce faci, moşule, tot cu hârbul ăla circuli?

— Când ai venit din Florida conduceai o hodoroagă şi mai prăpădită, replică orbul.

— Ia zi, de ce ai venit? Halloween a trecut de mult, aşa că e cam târziu pentru “Ne daţi ori nu ne daţi”.

— Puştiul ăsta are nişte probleme pe cap şi mi-a dat şi mie câteva.

— Şi s-a mutat aici Armata Salvării?

— La mine s-a mutat în seara aia, când Joe Mouse şi cu tine v-aţi supradozat.

Miami se înmuie şi-i lăsă să intre. Trecură pe lângă bucătărie şi se instalară într-un living spaţios, invadat de cutii de bere, foi de imprimantă şi haine mai mult sau mai puţin curate. Spider se opri cu privirea asupra lustrei, care era un ciorchine de demoni roşii şi negri din plastic termorezistent, cu beculeţe montate în orbite, în timp ce orbul, mai puţin sensibil la gadgeturi, începu să-i dea explicaţii lui Miami.

— Acum o oră m-am pomenit cu puştiul ăsta la uşă...

— Spider, doamnă. Sunt fan Lethal Cobweb.

Bătrânul şi femeia ignorară întreruperea.

— Pe urmă a venit un tip după el, unul cu amplificatoare olfactive şi implanturi medulare. Ăla mi-a făcut zdrenţe uşa de la intrare şi l-am liniştit. Puştiul zice c-or să mai vină câţiva, vor să ia astea - şi puse pe masă cele două discuri optice - aşa că n-ar strica să vezi despre ce-i vorba. Umblă cu grijă. Spider a luat deja un virus lent.

— Mersi. După cum sună, va trebui să mă mut de-aici.

— Poate, admise orbul. Pe tipul de la care avem discurile l-au mutat ăia într-un subsol, gata tranşat.

Drept răspuns, Miami ridică din umeri şi introduse unul din discuri în disk-drive. Bătrânul ieşi.

— Care a fost treaba cu Joe Mouse? se interesă Spider.

— Era prietenul meu. Pe vremea aia cineva din Village ţinea un club RV cu intrare liberă. Luam Brain Blast şi câte o doză de crank şi făceam cibersex în grup cu reprezentările virtuale ale unora ca noi, dornici de anonimat şi senzaţii tari. Într-o seară am greşit doza şi-am intrat în comă. Orbul a chemat ambulanţa.

— Şi?

— Pentru Joe a fost prea târziu. De-atunci am dat dracului crankul şi cibersexul.

Miami se opri din tastat şi fluieră încetişor.

— Hei, Spider, cine ţi-a zis ultima dată că eşti norocos? Ai un pachet frumuşel

de acţiuni pe discurile astea.

— Câte?

— Şaizeci şi ceva de mii. Plus câteva capcane wet pentru fraieri. A, uite şi numele firmei. Notează pe ceva.

Spider luă de pe măsuţă o carioca roz, fosforescentă şi, căutând prin buzunare, dădu peste chestionarul sectei creştine.

— VOR-TECHS, dictă Miami. Adresa nu e trecută aici.

Bătrânul intră iar, ronţăind un biscuit.

— Noi trebuie să plecăm, şi-ar fi bine să faci la fel. Când se potoleşte tămbălăul îţi las vorbă la Frankie, barmanul de la Cheap Chips. Până atunci află mai multe despre firma asta la care suntem acţionari fără voie. Te caut diseară la Aladdin, să-mi spui ce-ai aflat.

— Crezi c-o să dureze?

Orbul ridică din umeri, fără să răspundă, apoi îi făcu semn lui Spider şi porni spre ieşire. Erau deja aproape de capătul culoarului când Miami Bitch ieşi în urma lor:

— Vezi să nu mă laşi cu ochii în soare, moşule!

Adolescentul flutură mâna în semn de rămas bun, iar Miami zâmbi.

•••

Wat do you think you're doing in my greu să-ţi închipui cum se văd astea de pe orbită, mai ales că informaţia se transmite, bine-mersi, şi teoretic cel puţin noi avem acces în ciberspaţiul lor tot aşa cum au ei într-al nostru, atât că e nerecomandabil să-ţi bagi nasul pe-acolo, şi după război orbitalii au lansat proiectul ăla mamut pentru purificarea atmosferei, "Un soare pentru toţi", să-ţi dea lacrimile de emoţie şi mai multe nu, au lansat sute de planoare solare care plutesc luni în şir, filtrând aerul, e drept că încet-încet negura a dispărut şi glaciaţiunea s-a retras, dar când băieţii de la ONU au semnat acordul cu orbitalii nu s-au gândit la consecinţele pe termen ale contractelor, le-au lăsat liber acces la informaţie şi s-au angajat ca anual să le livreze un număr fix de gigabytes cuprinzând date ştiinţifice şi tehnologice, în care să fie incluse brevete, patente, invenţii, inovaţii, li s-a părut o bagatelă, şi-aşa volumul informaţiei ştiinţifice se dublează anual, n-au observat un mic amănunt, anume faptul că nu există o limită a contractului, deci vom continua să le livrăm date la infinit şi asta ne secătuieşte treptat, cum poate supravieţui fără informaţie o economie care tocmai pe resursa asta se bazează, e ca şi când le-ai fi cerut străbunicilor să dezvolte tehnologia motorului cu aburi în absenţa cărbunelui, oţelului şi apei, de fapt Pământul plăteşte echivalentul informatic al medievalului Danegeld şi cei care-au semnat acordul n-au ştiut sau n-au vrut să ştie că dacă plăteşti Danegeld nu mai scapi niciodată de danezi...

•••

Se însera, şi dincolo de fluviu Manhattan începuse să arate ca un vârtej de pixeli. Creatura de pe umărul orbului se zgribulise, iar Spider îşi băgase mâinile în buzunarele jachetei.

— Aici o să am nevoie de ajutorul tău, zise bătrânul.

Începu să-i explice adolescentului elementele unui plan, în timp ce deasupra străzilor se aprindeau hologramele publicitare.

Câteva minute mai târziu bătrânul intră în mulţimea pestriţă dintr-un bar de pe strada 21, făcându-şi loc cu coatele până la tejgheaua placată cu oglinzi. Localul era tapetat cu pluş vişiniu, iar tavanul acoperit cu mii de falusuri din termofibră translucidă care unduiau lent, creând senzaţia stranie că sunt o pajişte bătută de vânt.

Orbul se aşeză lângă un tânăr îmbrăcat în haine de camuflaj, care-şi înlocuise părul cu o creastă din fibre optice, fiecare fiind dotată cu o sursă de lumină microscopică, subcutanată. Arăta ca rezultatul împerecherii unei reptile jurasice cu un foc de artificii.

— Două oranjade, comandă bătrânul. Una la pahar, una la farfurie.

Barmanul se uită strâmb la bancnota de pe tejghea.

— Nu primim cash.

Îl servi pe orb, apoi se deplasă în celălalt capăt al barului, către un grup de yuppies. Xixi începu să ciugulească din farfurioară.

— Max spunea că în barul ăsta discută Pragmatrix contractele, spuse bătrânul, fără a avea aerul că se adresa cuiva anume.

"Creasta" de alături se întoarse spre el.

— Max nu mai lucrează cu noi. Şi oricum nu facem cantracte cu toţi păduchioşii.

— Atunci cum de v-aţi adunat?

"Creasta" dădu să-i tragă orbului un pumn în faţă, dar se pomeni zburând de pe scaun. Când se ridică de pe podea, în jurul barului se făcuse deja un gol semnificativ. Din mulţime sosiră alţi Pragmatrix, doi tipi cu înfăţişări identice şi implanturi oculare indigo şi o fată în blugi elastici decoloraţi, peste care purta o centură de castitate din oţel inox. Muzica se opri şi apoi, ca într-un număr ieftin de iluzionism, se stinseră toate luminile, iar în catifeaua întunericului nu se mai văzură decât crestele din fibre optice ale celor patru Pragmatrix. Focurile de artificii ale coafurilor începură să execute un dans straniu, cu tatonări încordate, deplasări rapide şi salturi frânte la jumătate.

În mulţime se creă o busculadă, din cauză că unii dintre cei prezenţi vroiau să iasă, iar alţii să se apropie de arena ad-hoc şi să privească lupta. Se auziră ţipete, în timp ce crestele de lumină îşi continuau dansul. Urmară bufni-

turi înfundate, zgomot de mobilă răsturnată, iar fibrele optice căpătară traiectorii curioase, nefireşti, după care rămaseră nemişcate. Barmanul aprinse o lanternă încercând să potolească panica, şi la lumina ei îl văzu pe orb îngenuncheat lângă unul din combatanţi, ştergându-i sângele de pe faţă cu un şerveţel.

— Vreau doar să facem un contract, explica el cu aerul că-şi cere scuze. Dacă aveam ceva cu voi, scoteam sabia din teacă. Chiar dacă nu mai lucraţi cu Max, am să vă plătesc bine.

Tânărul încuviinţă şi-i luă bătrânului şerveţelul, apoi se ridică şi merse să-şi examineze prietenii. Orbul îi întinse barmanului o carte de credit:

— Trece-mi în cont consumaţiile lor şi pagubele.

Barmanul zâmbi galben şi se supuse.

•••

What do you think you're doing in my stock deposit? What nu-mi vine să cred ce spunea orbul că triburile astea trebuie tratate ca nişte câini, să ştie că eşti mai tare şi că le dai de mâncare, că le plăteşti, în cazul triburilor, nu-i de mirare că s-au înmulţit, din şomaj se nasc tot felul de aberaţii, un sociolog de la Harvard chiar declara că în secolul nostru producţia de artă a devenit o formă mascată de şomaj şi a spus că numărul de scriitori profesionişti din California depăşeşte numărul cititorilor de carte de pe continentul nord american, iar muzica produsă în ultimii zece ani n-ar putea fi difuzată în întregime de staţiile radio din întreaga lume nici până la sfârşitul secolului, chiar dacă ar emite toate non-stop, e ca şi când toţi vorbesc şi nimeni nu mai ascultă şi dincolo de un anume nivel de saturare cu informaţie apare o stare ciudată, parcă planeta e populată cu miliarde de copii ale personajului din "Strigătul" lui Monch, iar reţeaua e nonspaţiul în care toate aceste strigăte reverberează şi se amplifică la infinit...

•••

Ieşiră din local şi se îndreptară spre maşina orbului, trecând printre nişte copii care jucau fotbal pe trotuar, folosind în loc de minge o cutie de bere.

— Pragmatrix ar trebui să-i oprească măcar o vreme, zise bătrânul în timp ce demarau.

— Şi noi ce facem?

— Îl căutăm pe Messiah. Nu pe ăla pe care-l caută toată lumea. Leper Messiah.

Intrară într-o zonă construită prin anii '20, cu clădiri unite prin pasaje aeriene, care creau o senzaţie neplăcută, apăsătoare. Orbul opri în faţa unei intrări pierdute între doi stâlpi masivi, înnegriţi de funingine.

— Aşteaptă-mă aici; vin repede; dacă se dă careva la tine, e un Browning în torpedou, recită Spider ironic.

Bătrânul făcu o grimasă şi intră fără să spună nimic, iar Spider deschise radioul. Strada era pustie, cu excepţia unei siluete singuratice care stătea lângă o pubelă, întreţinând un foc anemic cu cartoane şi foi de fax.

Melodia de la radio nu apucase să se termine când orbul se întoarse şi urcă iar la volan.

— Ai uitat ceva?

— Messiah nu mai locuieşte aici, răspunse bătrânul îngrijorat.

Rulară câţiva metri, apoi se opriră lângă o cabină telefonică, iar bătrânul coborî, mormăind ceva doar pentru sine. Când încheie convorbirea se întoarse şi mai mohorît.

— Speram să dau măcar de gorila lui Messiah. Dar băieţii de la agenţie mi-au zis că Tommy Knuckles nu mai lucrează la ei. Se pare că Tommy s-a lipit de un grup - City Zen - pe care tipul cu care-am vorbit mi-a zis că-l găsesc în staţiile de metrou.

De pe ornamentele metalice ale pasajului de deasupra lor se desprinseră câteva picături de condens care-i căzură orbului pe obraz, făcându-l să tresară.

— Şi în afară de Messiah nu ne mai poate rezolva nimeni problema?

— Mai ştiu câţiva agenţi de bursă, dar nici unul din ei nu lucrează cu atâta discreţie.

Spider dădu din cap cu înţelegere.

— Şi mai opreşte radioul, continuă bătrânul pe acelaşi ton de conversaţie. A început să mă obosească.

•••

Dacă boala mintală caracteristică secolului al XIX-lea a fost isteria, iar cea a secolului al XX-lea paranoia, în secolul al XXI-lea cel mai frecvent apărea autismul, o formă severă a schizofreniei, care se manifesta sub forma incapacităţii sau refuzului subiectului de a lua contact cu mediul exterior, suprasaturat de stimuli şi informaţii. Unele grupuri transformaseră acest refuz într-o doctrină, iar City Zen făcuseră şi pasul următor, implantându-şi disjunctoare neurale care le permiteau întreruperea inputului senzorial şi obţinerea unei izolări perfecte a sinelui. Utilizarea tehnologiei pentru evadarea din lumea tehnologizată conţinea o ironie atât de evidentă, încât City Zen n-o sesizau.

Bătrânul şi adolescentul căutară în staţiile de metrou aflate de-a lungul magistralei ce făcea legătura cu Manhattan. Erau pe cale să abandoneze când, în cea de-a cincea staţie, o negresă care vindea romane SF est-europene, îi îndrumă spre locul de adunare City Zen.

La capătul îndepărtat al unei platforme intermediare se vedea un grup de oameni aşezaţi în jurul unei lumânări. În timp ce se apropiau, flacăra le făcu umbrele să

danseze. Orbul se aşeză în genunchi, iar Spider, neştiind ce să facă, rămase în picioare, privind. Decise că Tommy Knuckles era haidamacul îmbrăcat în maieu din plasă roşie, cu braţele groase ca nişte cilindri de presă. Dacă n-ar fi respirat, ar fi putut trece drept statuie de ceară.

Bătrânul îi atinse senzorul de la tâmplă, apoi îl privi în tăcere. Bodyguardul clipi de câteva ori, revenindu-şi cu greu din transă. Într-un târziu, privirea i se limpezi. Orbul aşteptă, nemişcat, iar flacăra lumânării îi imprima o expresie stranie. Spider simţi cum între cei doi creşte tensiunea, ca un pârâit de electricitate statică, aflat aproape de limita auzului.

— De ce meditezi?

— Ca să devin un Buda, replică Tommy, iar tonul trăda dispreţ faţă de naivitatea întrebării.

Orbul desprinse o gresie de pe peretele măcinat de igrasie şi începu s-o frece de pardoseală cu mişcări lente, circulare. Bodyguardul încercă să nu bage în seamă scârţâitul monoton, enervant, dar chiar şi pentru Spider era clar că Tommy se găsea încă departe de calmul şi detaşarea unui maestru Zen. După câteva minute, stocul de răbdare al haidamacului se epuiză.

— De ce freci gresia?

— Ca s-o transform în oglindă, replică orbul cu aceeaşi inflexiune de dispreţ.

— Cum s-o transformi în oglindă, lustruind-o?

— Cum să devii Buda meditând?

•••

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you vine câte un moment când îţi dai seama ce puţine lucruri ştii şi vezi că nu prea ai nădejde să-ţi schimbi viaţa dacă ştii aşa puţin, asta în cazul când îţi dai seama, şi ce sens are să-ţi implantezi mufe craniene sau microreceptoare dacă intri în reţea doar ca să urmăreşti emisiunile guvernamentale necodate, care-ţi oferă varianta senzo a pelteliii de la televiziune, sau dacă rătăceşti fără să ştii unde vrei s-ajungi, ăia de la *Asahi Shimbun* au făcut o statistică şi se pare că mai bine de jumătate din utilizatori accesează reţeaua ca să se afle-n treabă, şi anul trecut în reţea s-a ivit Iisus care predica, iar gură-cască ăştia se strângeau cu miile să asiste, bună şi realitatea virtuală la ceva, mai trist a fost când s-a aflat că Iisus era produs de un programator de la Apple, şi programul a fost şters, pe programator l-a dat în judecată Vaticanul, iar acum tipul cultivă bumbac la Parchman, şi nici măcar n-o făcuse pentru bani, dar procurorul s-a făcut că nu ştia, poate asta caută cei ce rătăcesc, sau oricum ceva asemănător, ceva blând şi sigur şi constant într-o lume unde totul merge prea tare şi prea repede, cum s-a întâmplat în America de Vest, la Santa Monica, unde o clădire a fost demolată înainte să fi fost construită în întregime, tot şuvoiul ăsta de schimbări ce se petrec cu viteză nebună, te dezorientează şi te obosesc, iar uneori te întrebi dacă-i folosesc într-adevăr cuiva...

•••

Pe drumul spre ieşire trecură pe lângă un şir interminabil de jocuri video mai vechi decât şlagărele lui Frank Sinatra, iar orbul cumpără două sandwichuri cu peşte de la un distribuitor automat şi-i oferi unul lui Spider.

— Luăm şi câte o cafea? se interesă adolescentul.

— Fii serios. Cafeaua automatelor publice nu-i bună nici în cizme.

— Aş fi avut nevoie. După cât eşti de pornit, cred că ne prinde dimineaţa pe drumuri.

— Mai bine să ne prindă dimineaţa decât tipii de la VOR-TECHS.

Argumentul era atât de neplăcut încât Spider schimbă subiectul.

— Messiah ăsta stă departe?

— La doi paşi. Ajungem şi pe jos.

Se dovediră a fi mai mult de doi paşi, dar în cele din urmă ajunseră. Bărbatul care le deschise arăta ca o versiune decrepită a solistului de la Steel Grinder, care în locul machiajului excesiv avea nişte cearcăne adânci, vinete. Purta o jachetă Levi's, neagră, cu mânecile smulse, care pe clapa unuia din buzunare avea prinsă o insignă cu caractere gotice "Gandalf for President", iar blugii căpătaseră o nuanţă verzuie, lucioasă, din cauza stratului de jeg.

Studioul lui Messiah semăna destul de bine cu proprietarul. Pereţii interiori fuseseră demolaţi, iar văgăuna rezultată era ameninţată de invazia unor obiecte heteroclite, greu de identificat. Spider se întrebă dacă Messiah putea găsi patul sau masa fără hartă, apoi îşi îndreptă atenţia spre un filtru de cafea aflat chiar lângă intrare. Orbul zâmbi şi spuse:

— Messiah, fă-i o cafea puştiului.

— Bine. Aşezaţi-vă şi voi pe unde puteţi.

Spider îşi făcu loc pe o canapea, între un monitor ars şi un Panda uriaş din pluş care purta în chip de ghirlandă hawaiană, un şir de prezervative muzicale. Mai puţin protocolar, orbul eliberă un taburet răsturnând maldărul casetelor audio de deasupra în hârdăul unui ficus. Din boxe se auzea o versiune live a melodiei "Shoot Tax Collectors" cu Chainsaw & Sade.

Ca să nu verse cafeaua, Leper Messiah mai aprinse câteva lumini, iar obiectele căpătară consistenţă şi contur. Pe instalaţia audio trona un bust din plastic alb al lui Ludwig van Beethoven, cu

epoleţi de LED-uri colorate care clipeau, indicând intensitatea pistelor sonore. Un şir de bolduri înfipte în fruntea şi tâmplele statuetei o făceau să arate ca o versiune kitsch a Statuii Libertăţii.

— Deci? făcu Messiah către orb.

— Avem un cartof fierbinte pe care-o să-l pasezi discret mai departe.

— Nici vorbă.

— De ce faci mutre? Ultima dată când te-am vizitat te-ai îmbogăţit.

— Şi după două zile m-a vizitat un elicopter care mi-a făcut cadou o rachetă incendiară, trimisă prin fereastra sufrageriei. Noroc că lipseam de-acasă.

— Poate a fost o coincidenţă.

— Nu cred în coincidenţe.

Orbul abandonă discuţia în contradictoriu şi i se adresă lui Spider.

— Lasă cafeaua şi hai să găsim alt agent, până nu lichidează VOR-TECHS.

— VOR-TECHS? întrebă Messiah pe un ton care-i trăda interesul.

— Da. Ştii mai multe despre firma asta?

— Sigur. În lumea bursei e subiectul cel mai fierbinte. Lucrează doar prin interpuşi, e amestecată într-o grămadă de afaceri şi nimeni nu ştie cine sunt proprietarii ei.

— Poate Amicii? sugeră Spider.

— Nu cred. Dacă ar fi fost a Amicilor s-ar şti, chiar dacă nimeni n-ar avea dovezi. Bătrânii au alt stil. Firma asta fantomă se mişcă prea repede şi nu se mulţumeşte să paraziteze fluxurile de informaţii.

— Dar ce scop are?

— Cred că preluarea controlului.

— Azi e ziua ta norocoasă, interveni orbul. Avem două discuri optice cu şaizeci de mii de acţiuni VOR-TECHS pe care-o să le împrăştii rapid şi discret, în porţii mici. Mai întâi, însă, am nevoie de computerul tău.

•••

Aladdin reprezenta modul de viaţă orbital aşa cum şi-l imaginau cei care nu fuseseră niciodată într-o staţie orbitală. Era un local virtual care ocupa câteva sute de megabytes într-o bancă de date din New Jersey, dotat cu gravitaţie scăzută, lumini stroboscopice şi chelneriţe-sirene cu sutiene din voal. În Aladdin băutura producea o stare plăcută, muzica era molcomă şi de bun gust, iar solzii de pe cozile sirenelor se mulau perfect pe rotunjimile lor provocatoare, ceea ce asigura un aflux permanent de clienţi. Pe orbită bătrânul cunoscuse şi localuri mai urâte, iar faptul că era proprietarul barului îl ajuta să savureze şi mai mult ambianţa.

Portarul în uniformă roşie cu fireturi aurii îi dechise uşa şi-l salută. Avea figura portarului titular din naţionala de fotbal a Italiei, dar nimeni nu-i remarca faţa din cauza uniformei.

În Aladdin era oră de vârf, iar mesele şi separeurile gemeau de lume. Bătrânul se strecură până la bar şi se cocoţă pe un taburet tapisat cu piele moale, tutunie, apoi îi făcu semn barmanului (copia laureatului din acel an al Premiului Nobel pentru chimie) să se apropie.

— Spune-mi, te rog, a lăsat cineva vreun mesaj pentru mine?

— Nu, domnule.

— A trecut cumva pe-aici o tânără doamnă, tunsă foarte scurt şi foarte excentric?

— Da, domule. A stat la masa aceea din colţ.

Bătrânul chemă discret o chelneriţă care veni plutind, unduindu-şi coada.

— Schimbă şervetele de la masa din colţ, te rog, şi adu-mi-le pe cele vechi.

Când primi şervetele, le cercetă pe fiecare în parte şi găsi un bilet împăturit în patru. Îl desfăcu nerăbdător şi citi cuvintele scrise cu creionul dermatograf:

"ADRESA: LINCOLN LANE 14, BROOKLIN. PROPRIETAR: ANCALAGON (NICI UN PREUME). O FI GREC?

MIAMI"

•••

— Pot să dau un telefon? întrebă Spider.

— Sigur. Vezi lângă poliţa căminului.

Adolescentul reuşi să ajungă în faţa căminului fără să răstoarne nimic. Se instală într-un fotoliu şi-şi întinse picioarele pe grilaj, apoi formă numărul lui Jackie. Pe peretele hornului, pictat cu vopsele ignifuge, se afla un portret al lui Dali, cu priviri de girafă în flăcări. La capătul celălalt al firului cineva ridică receptorul.

— Jackie? Sunt Spider.

— Ce bine că ai telefonat! Eram aşa îngrijorată. Eşti teafăr?

— Da, am scăpat cu bine. Acum sunt la un tip, Leper Messiah.

— Ai şi discurile cu acţiuni?

— Da, sigur. Ă... Hei, Jackie, de unde ştii că pe discuri sunt acţiuni?

În loc de răspuns veni tonul, iar Spider văzu cum în ochii lui Salvador începea să se reflecte propria lui spaimă. Traversă văgăuna în diagonală şi se opri lângă Messiah, care bătea darabana cu degetele pe genunchi.

— Cred c-ai face bine să-mprăştii acţiunile cât poţi de repede.

— Am înţeles că vă grăbiţi. Stai să-mi elibereze orbul jucăria...

— Mult mai repede deatât. Am telefonat la Jackie şi după voce părea ea, dar m-a-ntrebat de acţiuni şi Jackie n-avea de unde să ştie de ele, iar eu apucasem să-i spun că sunt aici şi...

— Şi-ai făcut o tâmpenie mai mare decât Nixon la Watergate, completă orbul

din spatele lui. Cât ţi-ar trebui să lichidezi stocul, Messiah?

— Cu toate acoperirile...

— Cât?

— Şase, şapte ore.

— Clar. N-avem timp. Hai s-o-ntindem de-aici.

Messiah acceptă surprinzător de repede hotărîrea orbului. Scormoni între pernele unei canapele şi scoase o Uzi, împreună cu două încărcătoare de rezervă pe care le puse în buzunarele jachetei, apoi îmbrăcă o canadiană şi le făcu semn că era gata.

Când agentul de bursă deschise uşa, dintr-un capăt al culoarului ţâşni o rază de un violet intens, care perforă peretele apartamentului, apoi zidul exterior. Messiah trimise, la rândul său, o rafală de Uzi care-l doborî pe atacator, după care-i sili pe cei doi să coboare în fugă treptele scării de serviciu. De undeva, de deasupra, începu să se audă un uruit ameninţător, apoi duduitul înfundat al unei mitraliere grele, dar Messiah nu se opri, ci îi duse în goană printr-un şir de curţi interioare, într-o parcare subterană părăsită.

— E a doua oară când mă vânează un elicopter din cauza ta. Cred că de data asta a făcut sită toată faţada.

— Se putea şi mai rău. Spre exemplu, dacă ne aştepta cineva pe scara de serviciu.

— Îţi mai arde şi de glume!

— Bine, gata. Hai să vedem ce-i de făcut. Am aflat unde e sediul VOR-TECHS şi cine-i proprietarul. Vreau să le fac o vizită în RV. Tu, în schimb, va trebui să distribui acţiunile, ca să-i trimitem pe urmăritori pe cât mai multe piste false.

— Şi dacă ne localizează iar?

— N-or să ne localizeze. Ne despărţim, iar Spider vine cu mine, ca să nu te mai dea de gol.

Bătrânul îi înmână lui Messiah cele două discuri.

— Vrei să-ţi opresc vreun procentaj, ceva? întrebă acesta din urmă.

— Nu-mi trebuie. Sunt mulţumit dacă reuşim să le venim de hac.

— O.K. Cum luăm legătura?

— Lasă-mi un mesaj la Aladdin.

Îşi strânseră mâinile, apoi Leper Messiah plecă. Orbul se aşeză pe un teanc de cartoane, alături de Spider, şi medită câteva minute, în timp ce Xixi privea fără să înţeleagă graffiti care inundau stâlpii şi pereţii de beton armat.

•••

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you think yuo're parcă totul ar fi scufundat în miere groasă, vâscoasă, iar trupul reacţionează la comenzile creierului ca un surd la nişte şoapte transmise prin telefon peste Atlantic şi nu credeai c-o să te invadeze atât de repede, nu-ţi mai răsună în ţeastă decât

What do you think yuo're doing in my stock deposit?

What do you think yuo're doing in my stock deposit?

What do you think yuo're doing...

What...

•••

Şamanul negru părea desprins din National Geographic. Lumina difuză ce se strecura cu greu prin fumul de tămâie făcea să-i lucească straniu masca din farduri fotosensibile, care-şi schimba caleidoscopic nuanţele. Pe buza superioară îi strălucea un ac de argint, trecut prin cartilagiul nazal. Se aplecă deasupra trupului gol al lui Spider şi începu să-i întindă unsori colorate pe piept şi pe faţă. Ochii galben-aurii, cu pupile ovoidale, urmăreau cu atenţie traseele sinuoase ale degetelor.

Când termină aplicarea vopselei rituale deschise o trusă din care scoase ace lungi, incredibil de subţiri, pe care le înfipse în trupul tânărului, în locuri alese cu grijă, iar apoi se aşeză în genunchi şi începu o incantaţie guturală, însoţită de gesturi ciudate. Lumânările din jurul mesei arseră încet, învăluite de modulaţiile stranii ale descântecului, în timp ce deasupra oraşului se iveau zorii.

•••

Singura strălucire ce-l ajuta pe războinicul în armură să-şi găsească drumul provenea de la spada virtuală de lumină alb-viorie, pe care era imprimat un şir de rune stacojii. Dacă ciberspaţiul obişnuit era luminos, în viziunea lui Ancalagon era întuneric şi tăcere, o combinaţie apăsătoare, aproape palpabilă, ce părea să umple bolţile şi arcadele sumbre, de bazalt.

Îl căuta de multă vreme. Era o entitate informaţională ce se ivise cu câtva timp în urmă în reţeaua de date, crudă şi nesăţioasă, devorând şi distrugând zilnic zeci de mii de megabytes, ucigând programatori şi utilizatori, incendiind, pustiind. Iar acum, când îi găsise sălaşul deghizat într-un sediu de sectă creştină cu chestionare tipărite şi misionari, bătrânul era mirat peste putinţă. Nu întâmpinase nici o rezistenţă. Nu se întâlnise cu nimeni şi nimic pe coridoarele înalte, străjuite de coloane din bazalt. Oare Ancalagon lipsea de-acasă?

Ajunse la un puţ imens pe peretele căruia cobora o scară în spirală. În timp ce cobora treptele, sprijinindu-se cu mâna stângă de zid, în spaţiul enorm şi întunecat nu se auzea decât răsuflarea lui. Parcurse o sută de trepte, apoi încă una, afundându-se în hăul ce părea să nu se mai termine. Într-un târziu, după ce pierduse de multă vreme socoteala treptelor, ajunse în sfârşit la fundul puţului de piatră.

Când războinicul coborî de pe ultima treaptă, în beznă se iviră doi globi purpurii, în care păreau să danseze flăcări, despărţite în mijloc de câte o dungă neagră, sticloasă. Apoi, treptat, pereţii puţului se luminară cu o lucire roşiatică, emisă de un corp imens. Pe podeaua de bazalt stătea încolăcită o reptilă uriaşă, cu aripi membranoase.

— Te aşteptam, bătrâne, spuse Ancalagon, întinzându-şi labele solzoase, dezmorţindu-se. Mi-am trimis oamenii să te ucidă, dar ştiam că ai să scapi cu bine şi ai s-ajungi aici. Ce vrei?

Drept răspuns, războinicul despică aerul cu spada de lumină şi se apropie imperceptibil, fără să ridice tălpile de pe podea.

— Am putea deveni aliaţi, continuă dragonul virtual, iar în ochii purpurii îi luci ceva înrudit cu veselia. Doar n-ai bătut atâta cale doar ca să fii distrus de mine.

Omul în armură continuă să înainteze, atent, încordat, fără să se lase derutat de cuvintele reptilei.

— Totdeauna am bănuit că, deşi glumeşti mereu, în sinea ta te iei foarte în serios. Dar fie cum vrei!

Din fălcile dragonului ţâşniră flăcări ce-l acoperiră pe războinic, iar Ancalagon îşi desfăşură aripile şi se înălţă. Armura neagră îl proteja însă pe bătrân, care porni pe scări în urmărirea fiarei. Dragonul reveni planând în cercuri strânse şi coada sa enormă izbi scara, năruind câteva trepte. Când Ancalagon se înălţă din nou, spada de lumină vâjâi, descriind un cerc larg şi-i spintecă una din aripi aproape de vârf. Dezechilibrată, reptila se prinse de unul din pereţi, înfigându-şi ghearele între blocurile de bazalt, iar războinicul se repezi către ea. O lovitură de coadă îl răsturnă, trimiţându-l de-a rostogolul pe scări şi smulgându-i sabia de lumină din mână. Ancalagon rânji, o grimasă bizară pe chipul său de reptilă.

— Ţi-ajunge? Te-ai răzgândit?

Războinicul înjură printre dinţi şi se ridică, rezemându-se de perete, apoi coborî, căutându-şi spada. În urma lui, dragonul trimise o nouă jerbă de flăcări şi vapori, care calcinară zidul de lângă el. Ajuns jos, se repezi către sabia pe care-o vedea lucind departe, în întuneric. Şocul aterizării fiarei pe podeaua de piatră îl dezechilibră, trântindu-l, dar bătrânul nu se dădu bătut şi, iute ca o nevăstuică, înhăţă sabia şi-l izbi pe dragonul ce se năpustea asupră-i. Din botul însângert al lui Ancalagon se iscă un urlet ce făcu să vuiască pereţii puţului.

Abia atunci se dezlănţui furia oarbă a fiarei, care începu să smulgă blocuri de bazalt din pereţi şi să biciuiască podeaua cu năpraznice izbituri de coadă. Prin ploaia de lovituri, războinicul găsi însă prilej să-i străpungă aripile, labele şi coada, scăldând sabia de lumină în sânge gros, întunecat. În cele din urmă, Ancalagon bătu din aripile zdrenţuite, încercând să se înalţe din nou, iar bătrânul îi implântă spada în abdomen şi-l spintecă până aproape de gât. Fiara se prăbuşi cu un bufnet înfundat şi puţin lipsi să nu-l prindă dedesubt pe învingător, care fugi pe scări pentru a nu fi zdrobit de ultimele zvârcoliri ale dragonului. În timp ce uriaşul înţepenea, iar sângele său întunecat, ce acoperise podeaua, se închega încet, bătrânul urcă şchiopătând spre ieşire, rezemându-se în teaca sabiei ca într-un baston.

— Ei, Xixi, se adresă el creaturii aflate departe, pe umărul drept al corpului său real, încă o victorie ca asta şi s-a zis cu noi.

• • •

Când orbul intră în cameră, Spider tocmai se îmbrăcase.

— Hei, unde-ai fost până acum? Tu m-ai adus aici, la şaman?

Bătrânul zâmbi cu înţeles.

— De ce întrebi?

— Mă gândeam, s-or fi terminat tehnicienii wet din America de Est de-am ajuns pe mâna vracilor?

— N'kono a absolvit medicina, psihologia şi informatica la UCLA.

— Păi... a invocat-o pe Mousso Koroni, stăpâna pădurilor şi-a întunericului. Zicea că bunicul lui a fost posedat de demoni şi-a putrezit de viu.

— Chiar aşa ţi-a spus? Ştiu precis că bunică-su a fost trompetist într-o orchestră de jazz din New Orleans, iar el n-a aflat despre cultul african al lui Mousso Koroni decât în anul trei de facultate, dintr-un curs de antropologie. Vrei un corn?

Adolescentul încuviinţă, după care continuă printre înghiţituri:

— S-a anunţat la radio că sediul sectei ăleia de la care aveam şi eu un chestionar a fost distrus de-o bombă artizanală.

— Posibil, admise bătrânul.

— Oare noi mai suntem urmăriţi?

— Am motive serioase să cred că nu.

— Mhm. Auzi, nu mi-ai spus, de fapt ce căutai în reţea?

— O entitate foarte periculoasă, Ancalagon. S-a dezvoltat dintr-un program ucigaş evadat.

— Şi de ce ţineai atât de mult să găseşti programul ăsta?

— Într-un fel era de datoria mea. Cu câteva luni în urmă am încercat să dau o lovitură sus, pe orbită. Eu am fost cel căruia Ancalagon i-a scăpat de sub control.

Dintre ceţurile de deasupra Atlanticului se ivi încet soarele unei zile noi. O zi fără Ancalagon.

Peter Cartur

Ceaţa

Huiduma mormăi, apoi rosti tărăgănat;

— N-o pot face, dom'le. În fiece noapte de sâmbătă mă duc în oraş. Şi acuma e noapte şi e sâmbătă.

Interlocutorul său de pe verandă se apleca înainte, frământat, dornic să-i prindă toate cuvintele, acoperite în parte de urletul câinilor din curte. Faţa-i mică era palidă şi trasă, iar ochii plini de nerăbdare. Într-un anume fel părea să fie şi mai scund decât era în realitate, ca şi cum ar fi intrat la apă. Hainele prea largi atârnau pe el. Obosit, cu privirile rătăcite, insistă:

— Domnule... domnule Brown, vă rog ascultaţi-mă. Dacă realmente este adevărat şi nu un zvon, vă rog!

Brown clătină încet din cap, cercetându-l cu atenţie pe cel din faţa lui.

— Dar e ceea ce caut de atâta timp, domnule Brown! Aţi văzut-o! Alţii au văzut-o de asemenea. Mi-aţi jurat că aţi spus adevărul!

— Sigur, aruncă Brown, încuviinţând. Sigur, şi eu nu mi-s deloc mincinos.

— Ştiu... Domnule Brown, mă ocup cu cercetarea fenomenelor parapsi, stafii, spirite şi altele de astea. *Trebuie* să văd în astă seară apariţia. Omuleţul închise ochii pentru o clipă, rezemându-se de unul din stâlpii verandei.

— Sâmbătă noapte... deh...

— Dar, domnule Brown - va fi ultima noapte!!!

— Cine ştie?! Ar putea să ţină orişicât.

— Ştiu *eu*, domnule Brown. Mărunţelul îşi frecă degetul pe care avea un inel gros de aur. Cu certitudine. Cel mult încă zece minute. Şi trebuie... Se opri, lăsând ochii să implore pentru el.

— Mă rog, recunosc că merită s-o priveşti, ba merită chiar bine de tot.

— Sunteţi, sunteţi sigur cum arată?

— Păi ţi-am zis o dat' ce-am văzut. Aurie şi strălucitoare. Numai în întuneric o vezi. Nu se mişcă, da' are un fel aparte de a străluci.

— Ea e, domnule Brown. Trebuie s-o văd!

— Asta nu se poa', dom'le. Mă duc în oraş.

Brown se uită în ochii celuilalt, observând durerea întipărită în ei.

— Da' dacă trebe musai, recunoaşte însă şi mata că voi pierde ceva timp...

— Nu vă va lua mai mult de o clipă, de-un minut!...

— Deh, ar cam trebui să pornesc.

— Domnule Brown, pentru mine e foarte important. Pentru mine e totul!

— Cât dai?

— Dar nu am bani!

— Hmmm...

— Am străbătut 700 de mile rugându-mă de toţi şoferii ca să ajung aici.

Brown scutură din cap.

— Da' ce inel frumos ai... Eh, păi s-o iau din loc.

Mâna mărunţelului căzu neputincioasă. Apoi se ridică din nou. Privirile-i se fixară pe forma bizară a bijuteriei de pe deget.

— Nu-ţi pot da inelul...

Brown ridică din umeri, păşi înapoi şi trase uşa.

— Acu' trebe să închid şi să sloboz câinii... Nu cumva să hălădui prin preajmă după ce-i las liberi!

— Nu! Aşteaptă, îţi dau inelul.

Matahala închise ochii.

— Nu ştiu dacă...

— Uite-l!

Brown deschise uşa şi luă bijuteria. Intră înăuntru şi-l lăsă şi pe mititel să se strecoare prin deschizătură. Scăpără un chibrit şi aprinse lampa de pe masă. Apoi începu să cerceteze inelul, întorcându-l încetişor pe toate feţele cu degetele sale butucănoase. Ochii îi sclipiră supăraţi. Aurit, dar nu de aur. Prea greu pentru a fi aur, sau chiar un alt metal. Mult prea larg pentru degetele tipului de alături. Îl trase pe inelar, simţindu-i strânsoarea.

Descoperind din priviri uşa de la dormitor, mărunţelul începu să se mişte nervos.

Brown îi dădu un ghiont prietenesc.

— Ia-o înainte. Ai plătit şi n-am nimic cu tine.

În aer plutea o pată aurie, lucind în mijlocul încăperii. Înaltă de doi metri şi jumătate şi lată de unu şi ceva.

Brown râse grosolan.

— Pe naiba fantomă, dom'le, aşa-i? Ştiam că nu e. Este c-ai plătit gândind că o să vezi niscaiva strigoi? Da' eu n-am zis că e vreunu'.

Faţa celuilalt deveni oarecum dură. Se uită înţelegător şi trist la Brown. Apoi reacţionă:

— Totuşi nu pot crede că aţi trecut prin ea.

— Ba bine că nu. Sigur că am făcut-o. Uite-aşa!

— Aşteaptă! Vin cu tine. Aşteaptă!

Mititelul păşi înainte şi nesigur, puse mâna pe umărul lui Brown. Foarte bine.

Împreună pătrunseră în ceaţa aurie.

Acum însă, incursiunea fu puţin mai altfel, pentru cel înalt. Intrând în ceaţă simţi furnicături intense dansându-i pe piele. Altădată nu fusese nimic altceva decât mângâierea uşoară a aerului. Încercă să dea înapoi, dar fu oprit de surprinzătoarea strânsoare a mărunţelului, care-l forţă să înainteze. Mâncărimile deveniră repede insuportabile. Păreau să sosească în valuri fierbinţi, radiind dinspre degetul care purta inelul. Brown se grăbi, străduindu-se să ajungă iarăşi în odaia familiară.

Ieşiră afară.

Nu se mai aflau însă în dormitor. Casa dispăruse şi o dată cu ea noaptea.

Lumină. Zi într-o lume unde iarba era albastră, aşa cum Brown nu o văzuse niciodată, unde copacii zvelţi, fără ramuri, împungeau un cer portocaliu asemeni unor lăncii. Un cer pe care Brown putea vedea trei orbitori şi gigantici sori.

Se opri paralizat, înjură şi se răsuci în căutarea ceţei. Mărunţelul clătină din cap.

— Am reuşit, Brown, dar ceaţa s-a dus.

Se transforma sub ochii uimiţi ai huidimei. Părea să crească, să-şi umple hainele.

— Îmi pare rău, Brown, dar nu puteam trece fără de inel, sau fără cineva care să-l poarte... A fost să fii tu acela.

— Da' e-o nebunie. Unde...

— Acasă. Casa *mea*... Va trebui să găseşti o altă ceaţă, după care te vei întoarce... la tine.

— ...O...ceaţă?...

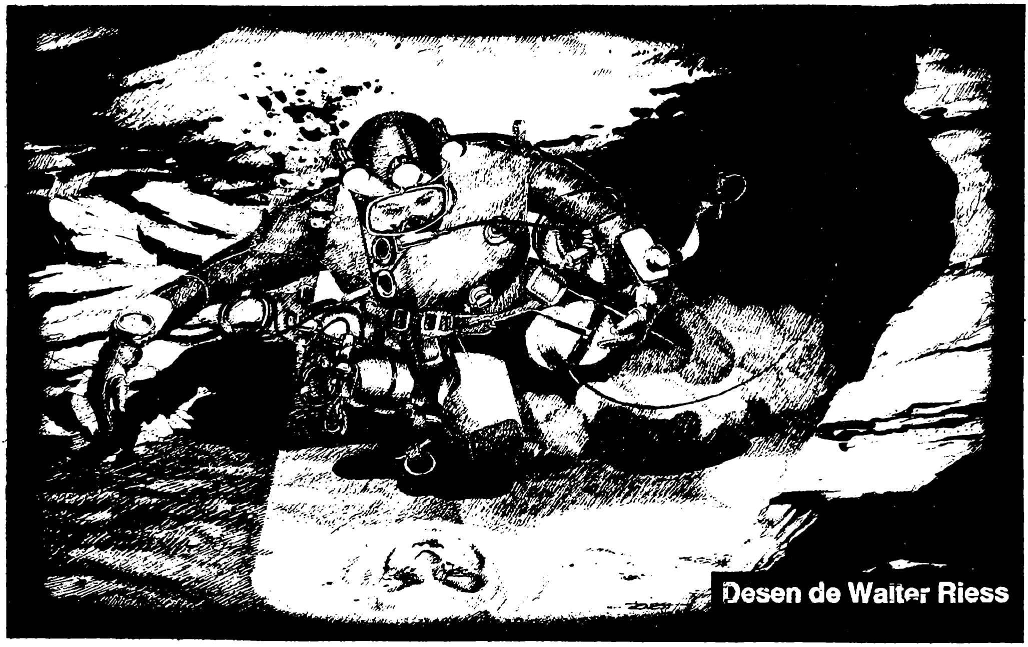
— Vei auzi zvonuri. Tot felul de poveşti. Şi noi avem istorii cu stafii. Cercetează. Caută-le izvorul.

— Dar...

— Mult noroc, Brown.

Bărbatul se întoarse, începând să calce iarba albastră. O singură dată se uită înapoi, înspre locul de unde Brown îl privea deznădăjduit. Ezită o clipă, după care porni din nou. În câteva minute se găsea deja printre copacii aciculari, iar Brown îl pierdu din vedere.

Traducere de:
ADRIAN ŞERBAN DOBRIN

Desen de Walter Riess

Învingătorul ia totul!

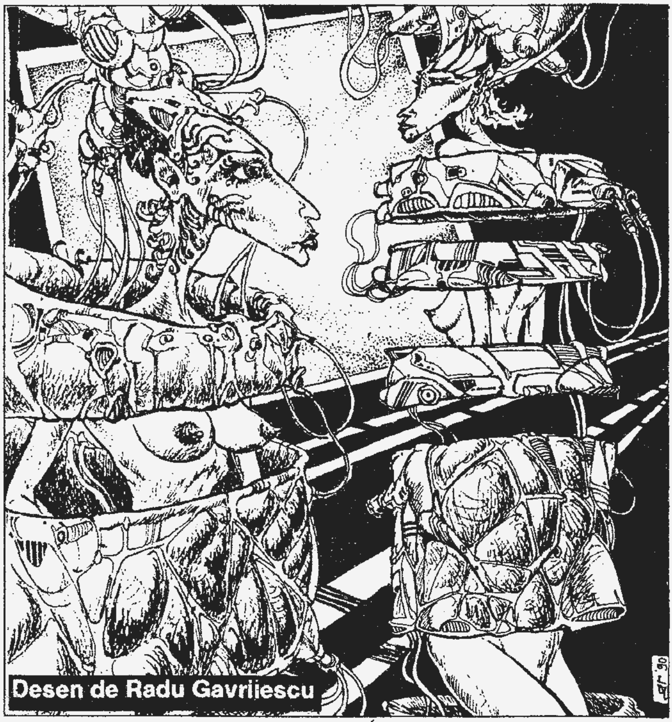
de Aurelius Belei

"Nu orice i se întâmplă oricui."
(Thomas Mann)

Maşina era gata.

În sfârşit, truda istovitoare a vieţii sale, viaţă jertfită pe fantomaticul altar al marii sale obsesii, împletită cu miile de esenţe fundamentale extrase din legende stranii, mituri tenebroase, filosofii ancestrale, inscripţii talismanice şi religii mozaicate, dăduse rod.

Intonând obişnuitele versete satanice, Îl chemă a doua zi, disde-dimineaţă. Când Îl văzu apărând din aburul verzui cu nuanţe argintii, înalt, acoperit de mantia neagră, cu ochii aruncând văpăi, tresări. Nu de frică, ci de emoţie. Îl avea în faţă pe însuşi Prinţul Întunericului!

Desen de Radu Gavriiescu

— Te-am auzit şi am înţeles că ai nevoie de mine. Vrei să-ţi vinzi sufletul, nu-i aşa?

— Da, dar înainte de asta vreau să-ţi spun ceva. Ceva foarte important pentru mine.

— Spune repede ce doreşti. Mai sunt încă mulţi care mă cheamă, care au nevoie de mine. Şi nu vreau să-i dezamăgesc întârziind, şuieră pironindu-l cu vicleana-i privire.

Ştia că nu-i putea ghici gândurile, aşa că-şi continuă, calm, planul diabolic.

— Te iubesc. Ştiu, pare aiurea, aproape absurd... Dar asta e! Te-am iubit dintotdeauna şi acum, că ştii lucrul ăsta, nu vreau ca Tu să aparţii şi altora! Asta e tot.

Cu ochii la ceas, zâmbi şi apăsă necruţător cheia ce puse în mişcare fantastica Maşină. Un fulger imens sfâşie încăperea, lovindu-l în plin. Zeci de sfere energetice Îi zdrobiră aura nebuloasă, absorbindu-I Forţa, înţepenindu-L în plasa de raze combinate deasupra eşafodului calat atemporal. De jur împrejur, fiecare din zecile de oglinzi plasmatice Îi reflectau sufletul până în profunzime, provocându-i dureri infernale. Ura, cruzimea, nebunia, violenţa, toate apăreau în avalanşe de imagini, haotic caleidoscop de chipuri îngrozite, schimonosite de spasmul morţii, milioane de vieţi nevinovate sacrificate în focurile Troiei, Hiroshimei, crucii încârligate...

— Nici un muritor nu mi-a văzut până acum sufletul. M-ai învins! Ai câştigat, pe merit, laurii ce ţi se cuvin. Eşti Învingătorul!

Vei fi slăvit. Bucură-te!

Ţipând, zvârcolindu-se de durere în culoarul de radiaţii şi esenţe spirituale, se topi într-o scurtă vâlvătaie.

Brusc, uşile se lipiră de pereţi. Un vânt puternic, stârnit din senin, pătrunse înăuntru. Oglinzile, toate, pocniră, Maşina trozni înfiorător, împrăştiind peste tot angrenaje şi cabluri. Cioburi şi praf, hârtii, toate se mistuiră într-un vârtej ce se stinse la picioarele sale.

— Am reuşit. L-am învins!

Un fior glacial îi cuprinse trupul, răscolindu-i aiurea sufletul, întunecându-i amintirile şi speranţele pentru totdeauna. Flăcări şi suliţi de foc se învârteau ameţitor în jurul lui. Înfăşurându-se în mantia neagră ce-i acoperea trupul înalt, cu ochii aruncând văpăi, dispăru într-un hohot batjocoritor.

Ecologie aplicată

de Silviu Paşol-Costinescu

— Să nu mai faci asta niciodată! Când o să înţelegi oare că şi copacii sunt fiinţe vii, ca mine şi ca tine, au şi ei sufletul lor! Bestie mică!

13:15

Ascultă vorbele bătrânului, încercând să-i evite privirea ce o căuta insistent pe a sa.

— Fă-mă să cred că nu mă mai condamni pentru alegerea făcută. Ştiu că aş mai fi putut rămâne încă un an şi am fi făcut lucruri mari împreună, dar asta ar fi însemnat să mă ruinez sufleteşte.

Are dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să-i pretindă un astfel de sacrificiu. Altcineva poartă vina pentru toate astea. Îşi ridică privirea de pe caietul gros, legat în piele fină (probabil cea mai nimerită amintire pe care i-ar fi putut-o lăsa bătrânul) şi zâmbi, încercând să mascheze clocotul interior.

— E-n regulă, moşule! Sunt destul de ţeapăn pe picioarele mele ca să mă descurc şi singur. N-ai grijă.

Cu albastrul ochilor înseninat de satisfacţie, bătrânul îi şopteşte la adăpostul unei îmbrăţişări părinteşti:

— Du-te acum la maica-ta şi spune-i c-ai iertat-o. Fă-o pentru mine!

Un ţipăt strident, de copil zvăpăiat, sfâşie perdeaua de murmure joase, cu iz de bârfă şi ipocrizie:

— Mami, mami, uite ce mi-a lăsat bunicul!

Dintre toţi cei prezenţi, lui îi este cel mai greu să-şi ascundă durerea - este singurul, probabil, care are ce ascunde cu adevărat. Se îndreaptă cu paşi mărunţi spre maică-sa vitregă, abandonată într-un colţ de rechinii care s-au retras să-şi inventarieze amintirile primite. Resentimentele sale faţă de ea sunt puternice, ba chiar, de când bătrânul a hotărît să plece o dată cu ea, aproape că s-au transformat în ură. Bătrâna (bătrână?, e încă atât de frumoasă şi demnă) a sesizat apropierea lui şi se ridică în picioare. Îl sărută afectuos (ea l-a iubit dintotdeauna) şi îi strecură în palme amintirea.

— Ştiu că tot nu poţi să mă suferi, dar nu-mi fac probleme, vei vedea că o să mă ierţi. Îl iubesc pe tatăl tău şi dacă n-ar fi fost mai bine aşa şi pentru el, nu ţi l-aş fi luat.

("Vrăjitoarea...")

Şoferul maşinii speciale claxonează impacientat şi bătrâna tresare ("încă nu s-a obişnuit cu ideea...").

— Nu-ţi face probleme, *mamă*, te-am iertat încă de pe acum.

Îi oferă braţul său, pentru a o conduce la maşină. Ştie cel puţin că şi-a făcut fericit tatăl.

Cortegiul demarează în frunte cu maşina verde, decapotabilă, din care bătrânii trebuie să răspundă cu zâmbete şi semne făcute cu mâna trecătorilor ale căror aplauze îi vor însoţi tot drumul.

13:24

În urma autodubei blindate, bariera coboară ca un gigantic index ameninţător.

— Cu ăştia ce mai e?

— Terorişti. Tre' să-i

judece acu", la unu jumate.

— Păi şi eu de ce nu ştiu nimic?

În timp ce paznicul mai apelează o dată fişierul, şoferul, vizibil depăşit de problemă, îşi dă şapca pe ceafă, scărpinându-şi smocul de păr ieşit de sub cozoroc.

— D 404?

— Îhî.

— E-n regulă, greşisem eu. Stai să vă anunţ.

Şoferul culege un sandviş din torpedou şi începe să-l molfăie privind meditativ zidurile cenuşii care-l înconjoară. Paznicul îl trezeşte din visare.

— Auzi, a zis şefu' că n-au mari şanse să scape. Într-o oră - o oră jumate, îi execută şi ţi-i dau gata ambalaţi, să-i duci la Fond. Tragi şi tu un pui de somn până atunci, n-ai ce face.

14:45

Goi, lungiţi pe mesele de control, bătrânii aşteaptă senini să înceapă o nouă viaţă. Costumele lor verzi au pornit deja către alţi virtuali utilizatori.

14:52

Şoferul îl salută pe paznic şi ambalează motorul autodubei. Printre uşile din spate, întredeschise, îşi iţesc vârfurile câteva tinere exemplare din nu ştiu ce specie de conifere.

Desen de Radu Gavrilescu

Brian Stableford

Invazie de pe Marte

Bowring se afla în staul, recoltând sângele de la scroafe când auzi cele două elicoptere,şi nici după ce acestea trecură de trei ori pe deasupra, nu se grăbi să iasă ca să vadă despre ce este vorba. Continuă să înfigă acele în gâturile animalelor, lucrând cu precizie mecanică. Câteva, dintre cele tinere, se mişcară în hamace, gemând slab, şi le mângâie absent, liniştindu-le. Nu se gândea la ele ca la nişte fiinţe sensibile - nici un fermier nu-şi poate permite să fie sentimental faţă de animalele pe care le creşte, iar cei de la fermele de sânge, cu atât mai puţin. Pentru el, erau doar nişte fabrici vii, linii automate de producţie, condiţionate genetic pentru a produce un număr sporit de leucocite şi globule roşii.

Ieşi abia după ce termină treaba, se opri în faţa uşii şi-şi umbri ochii de soarele dimineţii, pentru a privi elicopterele care treceau pentru a patra oară, uruind, peste ferma sa. Erau verzi şi purtau însemnele armatei. Trecură jos, la vreo 30 - 35 de metri, aproape atingându-i antena parabolică ancorată pe coşul casei.

- Căraţi-vă dracu' de lângă ferma mea! (Rostise cuvintele cu voce tare, dar fără a se obosi să strige - oricum nu l-ar fi auzit.) Căraţi-vă o dată şi nu vă mai întoarceţi! Aparatele de transport ale armatei îi reaminteau întotdeauna de ARES. Uneori, chiar şi vehiculele obişnuite i-l reaminteau; Din acest motiv prefera să stea în casă când trecea camionul care prelua recolta de sânge a zilei, lăsându-i pe şofer şi ajutorul său să încarce singuri containerele.

În cabina primului elicopter, soldatul de lângă pilot vorbea într-un microfon, în timp ce arăta în jos, spre el, însă ambele îşi continuară zborul fără a încerca să aterizeze. De data asta nu se mai întoarseră, ci dispărură în depărtare, pe firul văii, înspre mare.

- Ce dracu' mai e şi asta? se întrebă Bowring, deşi nu era nimeni care să-i răspundă. Nu se jena să vorbească cu glas tare - era un privilegiu al izolării în care trăia.

Se întoarse în staul, să verifice tuburile şi începu să le deconecteze, unul câte unul. Luă apoi pungile cu sânge şi le aşeză cu grijă, meticulos, între straturi de gheaţă, în bidoanele de oţel cu pereţii dubli, vidaţi, în care vor călători către oraş. Sigilă cu grijă fiecare bidon, asigurându-se că toate etichetele erau completate în întregime, apoi le rostogoli în curte, de unde avea să le ridice camionul. Le aranjă sub umbrarul de lângă poartă şi le acoperi cu o foaie de cort. Camionul urma să vină la 10 şi, de obicei, nu întârzia, dar el era întotdeauna prevăzător. Ca urmare a pregătirii sale din trecut, devenise un adevărat automat când era vorba de activităţi rutiniere.

De cum intră în casă, ştiu că ceva nu era în ordine. Nu se vedea nici un deranj, nici o urmă suspectă, dar ştiu că în timp ce el era în staul, cineva intrase în casă, profitând de uşa descuiată Echilibrul mirosurilor dinăuntru fusese stricat şi, cu toate că parfumul dulce - acrişor al sângelui de porc îi umplea încă nările, sesizase schimbarea - atât de amănunţit îşi cunoştea spaţiul în care locuia şi trăia. Era o altă urmare a lungilor luni din interminabilele călătorii de întoarcere acasă, pe ARES, când universul său fusese limitat la interiorul unui costum de zbor, parţial defect.

Merse în bucătărie, luă puşca din dulapul de sub chiuvetă şi o încărcă cu două cartuşe din sertar, apoi rămase nemişcat, ascultând cu atenţie, încercând să surprindă zgomotul vreunei mişcări furişate. Cu totul neaşteptat, ceea ce auzi fu un scâncet înfundat. Semăna cu cel al tinerelor scroafe atunci când erau prea pline cu sângele produs de organismul lor, extrem de prolific, sau când vreun cowboy în elicopter le tulbura liniştea.

Sunetul venea dinspre dormitor. își descălţă cizmele şi, se îndreptă fără zgomot spre scară. Începu să urce încet, evitând treptele care scârţâiau, pregătit să tragă. Uşa dormitorului era închisă şi se opri, ezitând, în faţa ei. Văzuse destule filme la TV ca să ştie cum se procedează de obicei în asemenea situaţii, dar ştia la fel de bine că uşa era groasă cu broasca solidă, şi n-ar fi fost în stare să o doboare dintr-o singură lovitură. Auzi din nou scâncetul, ceva mai tare acum. Apăsă uşor pe clanţă. În loc să trântească uşa de perete şi să se arunce înăuntru, aşa cum o cerea tradiţia melodramatică, el o împinse lent, deschizând-o şi rămânând în prag, cu puşca pregătită.

Fata, aşezată pe pat, tresări violent, holbându-se la el terorizată de frică, apărând cu propriul corp pruncul întins alături de ea.

- Te rog! îl imploră. Te rog, nu trage!

Coborî ţeava puştii, îndreptând-o spre podea.

- Ce dracu' faci aici? o întrebă scrâşnit. Tensiunea nu dispăruse din muşchii inundaţi de andrenalină. N-ai nici un drept să intri aşa, în casa mea!

- A trebuit s-o fac! Te rog, nu le spune. Te rog! N-am făcut nimic - totul e o greşeală. *N-am făcut nimic!*

- Elicopterele - pe tine te căutau?! realiză Bowring cu întârziere.

Ea aprobă din cap.

- E o greşeală. Nu sunt ceea ce cred ei. Vor să-mi ia fetiţa, dar totul e o greşeală. Nu are nimic. Nu este ceea ce cred ei.

Nu avea mai mult de 17 ani - chiar mai puţin. Purta un hanorac verde, uzat şi murdar, jeanşi spălăciţi şi tenişi la fel de uzaţi. Era palidă şi murdară de noroi pe faţă, cu părul blond cenuşiu într-o dezordine totală. Pătura în care era înfăşat copilul se pătase şi ea de noroi. Arătau complet inofensiv, chiar patetic - totuşi se aflau în locuinţa sa.

Se pregătea să o întrebe ce credeau «ei» că ar fi ea şi ce spuneau despre copil, însă soneria de la intrare îl opri înainte de a rosti ceva. Evident, elicopterele fuseseră avangarda; operaţiunea avea şi oameni la sol.

"Rahat", îşi zise , "mi-a adus toată lumea pe cap."

- Nu", se rugă ea, cu glas sfârşit, groaza împiedicând-o să rostească mai mult.

Bowring coborî scările şi se îndreptă spre uşa de la intrare, cu puşca în mână.

Erau trei militari, unul dintre ei sergent. Se încordară când văzură arma lui, şi încercară să-şi ia automatele de pe umeri, dar Bowring coborî ţeava şi aşeză puşca lângă uşă, rezemând-o de perete.

- Scuzaţi-mă! rosti nesincer. Nu sunt obişnuit cu vizitatori prin locurile astea.

- Căutăm o femeie cu un copil, spuse sergentul, neceremonios. Trebuie să percheziţionăm toată ferma."

- Nu. Este proprietatea mea şi nu aveţi nici un drept. Plecaţi, vă rog, în linişte. Am în staul 200 de scroafe care produc sânge pentru transfuzii şi-mi stricaţi recolta pe o zi întreagă dacă le speriaţi şi încep să pompeze andrenalină în sânge.

- Îmi pare rău, domnule, se încruntă sergentul, dar avem autorizaţia respectivă precum şi motivul necesar. Vo încerca să facem cât mai puţin zgomot, însă trebuie să percheziţionăm ferma."

"Trebuie să-i fac să plece", îşi zise Bowring, "şi să termin o dată cu afacerea asta."

- Bine. Controlaţi şura, dacă trebuie şi hambarele. Şi coteţul păsărilor. Încercaţi însă să nu intraţi în staul - nu are locuri în care să te poţi ascunde şi se poate vedea totul din uşă. Nu-i nevoie să percheziţionaţi casa. Nu este aici.

- Poate a intrat fără să o vedeţi, se întunecă la chip sergentul.

- Nu avea cum, replică Bowring, încăpăţânat. Uşa din dos este încuiată, la fel şi ferestrele. Pot jura că n-a intrat nimeni pe uşa asta. Dar am zărit pe cineva, acum câtva timp, când eram sus; trecea pe cărarea aceea, din spatele gardului viu, care coboară în vale. Doar o fracţiune de secundă, chiar înainte de a intra în pădure... s-ar putea să fi fost unul din oamenii dumneavoastră , deşi nu cred. Acum vreo 20 25 de minute.

- Ia-l pe MacArdle şi Flint şi porniţi spre pădure, ordonă sergentul unuia dintre soldaţi apoi se întoarse iarăşi spre Bowring: Oricum, tot trebuie să controlăm ferma.

- Fă-o repede şi-n linişte, răspunse acesta, rămânând în uşă, astfel încât să nu poată trece nimeni. Fiţi atenţi cu bidoanele de lângă poartă şi vă rog să nu intraţi în staul!

-Şi casa?! Trebuie să controlăm şi înăuntru.

- Nu este nevoie, răspunse bărbatul, privindu-l în ochi pe sergent.

Acesta îi susţinu ferm privirea câteva clipe, apoi ezită şi întrebă, uşor nesigur:

- Nu vă cunosc de undeva?

- Nu. În nici un caz.

- Dumnezeule! realiză sergentul. Sunteţi tipul care s-a întors de pe Marte, Bob

Bowring! Ce dracu' faceţi într-un loc ca ăsta?

- Aici trăiesc, spuse Bowring, calm. Este casa mea.

Rămase nemişcat, însă, sergentul se retrase cu o jumătate de pas şi nu mai părea gata să-l înfrunte. Ştia acum, după ce îl recunoscuse, că avea în faţă un fost ofiţer de armată, erou şi VIP. Nu dorea să ajungă la un conflict deschis cu cineva care i-ar fi putut face greutăţi.

- O.K., spuse în cele din urmă, vom controla şura şi celelalte locuri, iar de staul mă voi ocupa chiar eu - cu grijă. Mulţumesc.

- Nu întârziaţi prea mult! rosti Bowring închizând uşa şi punând piedica.

Nu-şi făcea însă iluzii că ar fi obţinut altceva decât o amânare. Ştia că se vor întoarce. Nu îndrăznise să-i întrebe de ce căutau.femeia.

- Ar fi trebuit să o predau, murmură el. Terminam pentru totdeauna cu pacostea asta. Nu reuşi însă să sune prea convingător; mai exista încă în el sentimentul curiozităţii, indiferent cât de mult îşi preţuia singurătatea. Voia să ştie de ce pornise armata pe urmele unei fete cu un prunc. Curiozitatea se plăteşte însă, şi se cutremură, asaltat de vârtejul caleidoscopic al amintirilor - senzaţii olfactive, durere şi, mai ales, imagini de neuitat ale miilor de

Desen de Victor Sfîrlea

stele ce aprinseseră lungile nopţi petrecute pe Marte. Urcă încet scările, gândindu-se cum îl văzuse sergentul acela: nu ca un om care *a fost* pe Marte, ci ca unul care *s-a întors* - ca şi cum numai ororile din timpul întoarcerii sale acasă contau, ca şi cum faptul că *fusese acolo* ar fi însemnat prea puţin - sau chiar nimic - şi, deci, n-a realizat chiar nimic.

Când fata intră cu copilul în baie, Bowring căută ştirile zilei pe teletext. Nu se aştepta să afle ceva despre urmărirea fetei - considera, automat, că întreaga operaţiune era secretă - însă greşea. Găsi titlurile aproape imediat şi, cu telecomanda în mână, scană până ce dădu peste ultimele relatări. Imaginile elicopterelor erau statice, de arhivă, locul acţiunii era indicat pe o hartă, dar comentariul era la obiect.

"...purtători ai unei boli periculoase. Nici mama şi nici copilul nu prezintă semne exterioare, totuşi atenţionăm publicul să nu-i contacteze sub nici un motiv. Cei care îi văd sunt rugaţi să contacteze poliţia, la unul din numerele..."

Pe ecran apăru un prim plan al fetei, care o făcea să pară mai bătrână decât era. Se numea Janine Stenner. Avea 17 ani.

Bowring rămase cu ochii aţintiţi asupra mâinilor, gândindu-se la cele aflate: "...purtători ai unei boli periculoase." Ocupându-se puţin de copil, venise în contact nu numai cu unul din fluidele proprii corpului micuţei şi atinsese şi degetele mamei. Totuşi mâinile nu-i tremurau şi-şi dădu seama, uşor surprins, că nu era câtuşi de puţin îngrijorat. Hotărîrea de a-şi trăi viaţa oarecum izolat nu se datora fricii de o eventuală contaminare. Fata îi spusese că era vorba de o greşeală, că afirmaţiile "lor" nu erau adevărate, iar soldaţii nu purtau nici un fel de echipament de protecţie.

- Purtători a *ce*? se întrebă el, din nou cu glas tare. Ciumă?

- Este o greşeală, îi răspunse vocea şoptită a fetei. Nu-i adevărat.

Intră în cameră, privind intimidată în jur, spre grămada de PC-uri de lângă perete. Prin uşa deschisă a laboratorului putea să vadă, în interiorul acestuia, mormane de echipament tehnic şi păru neliniştită de posibilele implicaţii privind natura profesiei sale.

- Emma a adormit, adăugă ea, aşezându-se pe scaunul rotitor al staţiei de calcul, printre P.C.-uri (singurul fotoliu din cameră fiind ocupat de Bowring). Am lăsat-o în patul tău.

Bowring opri TV-ul şi lăsă telecomanda.

- De ce spun că eşti contaminată cu o boală periculoasă dacă nu-i adevărat? o întrebă. Sau asta-i versiunea oficială, care ascunde adevăratul motiv?

- Mi-au cerut să avortez, rosti ea încet, clătinând din cap. Spuneau că am ceva... că şi copilul meu o să fie la fel. Mă ţineau într-o clinică particulară, undeva, în sud, dar am evadat. La început, nu mi-a fost greu să m-ascund... Ultimele cinci luni am stat în Heysham - dar când a venit vremea să nasc... nu puteam s-o fac de una singură. Ştiam că mă vor găsi, totuşi aveam nevoie de ajutor... iar acum nu mai este aşa uşor să m-ascund. Însă nu sunt bolnavă, şi nici Emma. Ăia nu ştiu ce spun. Mai erau şi alţii la clinică, şi nici unul din ei nu era bolnav - şi nici nu se fereau să ne atingă, să stea cu noi... e fără sens. Toate-s minciuni. N-am să-i las să mi-o ia pe Emma... Dar acum n-am unde să mă duc...

- Părinţii tăi ştiu ce se-ntâmplă? o întrebă, blând, încercând să-i arate simpatie.

- Mama a murit. Tată n-am avut.

- Dar tatăl Emmei?

Îl privi ciudat, de parcă ştiau că ceea ce-i va spune îl va surprinde. Încercă să rostească ceva, dar se opri şi clătină din cap. Privi iarăşi în jur, încercând să schimbe subiectul.

- Ce-i aici?

- O fermă.

- Creşti porci? Evident, trăsese cu urechea la discuţia sa cu sergentul.

- Ferma mea produce sânge transfuzabil. Scroafele din staul sunt mutanţi obţinuţi prin inginerie genetică, condiţionate să producă sânge cu diverse tipuri de anticorpi; hormoni şi aşa mai departe. Nu-i aşa urât cum pare - animalele au creierul subdezvoltat - tot pe cale genetică - astfel încât funcţiile să producă mai mult sânge decât au nevoie, aşa că *este necesar* să li se ia sânge cu regularitate - o operaţie destul de asemănătoare cu mulsul vacilor. Mai jos, pe vale, sunt ferme de lapte unde folosesc oi mutante pentru lapte îmbogăţit, însă, pentru sânge transfuzabil oamenilor, scroafele sunt cele mai potrivite. Nu te lăsa păcălită de laborator - nu fac cercetări ştiinţifice, sunt doar fermier.

O privi, curios, dar nu văzu nici o urmă de groază sau repulsie pe faţa ei. Era, într-adevăr, un copil al revoluţiei genetice; lucruri ca această fermă de sânge i se păreau normale.

- Este adevărat că eşti omul care s-a întors de pe Marte?

- Da
- Şi acum eşti fermier aici?
- E o muncă cinstită. Nu eram într-o formă grozavă atunci când ARES a ajuns pe orbita circumterestră... M-au tratat cât au putut mai bine, dar nu mai eram bun pentru serviciul militar - de altfel, pentru nici un efort fizic, ştii, mi se fragilizaseră oasele din cauza perioadei prea lungi petrecute în imponderabilitate, iar costumul nu fusese conceput pentru a fi purtat incontinuu pe durata atâtor luni.
- Trebuie să fi fost un adevărat iad, rosti fata, cu sinceritatea nevinovată a tinereţii, să rămâi atâta timp în costum în compania a două cadavre.
Probabil cunoştea povestea asta de la şcoală, căci pe vremea când se petrecuse, ea trebuie să fi avut cam vârsta pruncului ei.
- Janine, de ce cred ei că eşti contaminată? Ce-i face atât de disperaţi încât să trimită armata după tine?
- Nu ştiu, răspunse ea. Cum era pe-acolo?
- Înghesuială, îi răspunse. Ca într-un cort permanent supraaglomerat.
- Voiam să spun - cum a fost pe Marte...
- Uscat. Foarte roşu şi foarte mort.
- Dar aţi descoperit viaţă acolo.
- Nu. Am descoperit că fusese viaţă, cu miliarde de ani înainte. Pe când sistemul solar era mult mai tânăr.
Se opri, dar îşi dădu seama că ea dorea să continue. Privea în gol şi era încă speriată. Respiră adânc, apoi reluă:
- Cândva, Marte a avut atmosferă şi apă lichidă. Cu mult înainte ca pe Pământ viaţa să se nască în oceane, pe Marte a existat o anume formă de viaţă, care a dispărut. A dispărut *în întregime* - n-a supravieţuit nimic, nici la nivel de bacterie. Deşi nici deasupra fundamentului biochimic al bacteriilor nu existau multe niveluri. Din nefericire, probele pe care le-am adus au fost neconcludente. După o scurtă pauză, continuă: Să ştii că soldaţii ăia se vor întoarce. Astfel de operaţiuni nu pot fi oprite fără rezultate pozitive. Vor continua să purice zona până când te vor găsi. Ai spus-o singură, tu ai putea să scapi ascunzându-te, dar cu copilul n-ai nici o şansă.
- Ne poţi ascunde, rosti ea privindu-l în ochi. Ai o gospodărie mare - trebuie să fie un loc unde să ne poţi ascunde.
- Nu cred. De fapt, ar trebui să te predau.
- Fac orice, coborî ea privirea. Văzând că nu primeşte nici un răspuns, adăugă: Nu trebuie să-ţi fie teamă că te poţi molipsi de ceva. La clinica unde am fost se ştia că sunt în carantină dar asta nu i-a oprit... să...
- Ce vrei să spui?
- Unul din asistenţi... a...
- Te-a violat?
- Nu chiar... Dar n-ar fi trebuit... Eram, doar, pacientă... Eram virgină.
- Atunci ai rămas gravidă - cu Emma?
Scutură violent din cap, privind ţintă podeaua.
- Eram deja, răspunse, şoptit.
Era pe deplin conştientă de ceea ce spunea şi o făcea cu un scop anume. Sugera că asta ar fi avut o legătură cu motivul pentru care fusese internată de fapt , că de aceea i se ceruse să avorteze,iar acum mobilizaseră armata ca s-o caute şi s-o aducă înapoi. Credea oare, că născuse un nou Mesia - sau ceva asemănător?
- Ai vreo idee de ce ţin atât de mult să te găsească? o întrebă cu glas liniştit, egal.
Fata clătină din cap, însă, în cele din urmă spuse:
- Semăn cu mama.
Bowring era un simplu fermier, însă cunoştinţele genetice de bază erau esenţiale în branşa sa. Pe deasupra, avea în staul 200 de scroafe - şi nici una dintre ele nu avusese tată, toate erau clonate.
- Vrei să spui că şi mama ta era virgină atunci când te-a născut? Adică eşti o clonă obţinută prin partenogeneză?
Janine ridică din umeri. "Partenogeneza" nu însemna nimic pentru ea.
- Semăn cu mama, de asta m-au dus în clinica aceea. Emma... poate c-o să semene cu mine - sau poate că nu. Ei cred că va semăna. Dar eu sunt sănătoasă şi ea este sănătoasă. Poţi să ne ascunzi, domnule Bowring? Voi face orice doreşti, dar nu trebuie să-i laşi să mi-o ia pe Emma!
"Oare doresc ceva?" se întrebă, Bowring. "Doresc altceva în afară de spaţiu - în care să mă mişc, aer - să respir, şi să fiu lăsat în pace?" Era o întrebare simplă, la care răspunse cu uşurinţă. Nu voia nimic, cu excepţia, desigur, a lucrurilor imposibile. Ar fi dorit să fie o altă persoană, un cu totul alt om decât cel care se întorsese de pe Marte. Şi-ar fi dorit să nu fie singurul depozitar al amintirilor, al acelei experienţe, al poverii de teamă, greaţă şi vinovăţie - deşi nu avea rost să se simtă vinovat. Norocul, şansa a hotărâse să moară ceilalţi iar el să trăiască... şi, totuşi, sentimentul de vină îi umbrea conştiinţa.
Cu timpul, desigur, alţii vor pleca, din nou, pe Marte, pentru a continua efortul,

pentru a duce mai departe speranţele şi ambiţiile umanităţii. Atunci îi va fi, poate, mai uşor să uite strălucirea dureroasă a stelelor pe cerul străin şi nesfârşitul deşert, negru noaptea - complet roşu ziua. Între timp, şi-ar fi dorit... oricum, nimic din ceea ce i se oferea.

- Nu se poate. Avea gura neaşteptat de uscată. Trebuie să-ţi dai sema că-i imposibil. Suntem obligaţi să ne trăim viaţa în limitele posibilului. În timp ce vorbea, se gândea la cei doi camarazi cu care călătorise spre casă la bordul lui ARES, închişi în costumele devenite sicrie. Toată ştiinţa lumii n-ar fi reuşit să-i salveze. Nici el şi nici oricare altcineva n-ar fi putut face nimic pentru ei.

"Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au nevoie de fata asta?" se întrebă. "De ce spun că ea şi copilul sunt purtători ai nu-ştiu-cărei boli teribile? Cine minte pe cine, şi de ce?"

Soneria sună din nou, insistent.

Acum era un ofiţer - însoţit de sergentul şi soldaţii care fuseseră mai devreme. Ofiţerul avea vreo 50 de ani - doar cu un an sau doi mai tânăr decât Bowring. Îl privi cu un respect neprefăcut pe fostul astronaut.

- Sunt căpitanul Clarke, locotenente, se prezentă.

Bowring înţelese că-şi prezentase gradul nu pentru a dovedi că-i este superior, ci din pură politeţe. Căpitanul Clarke era un adevărat gentleman.

Puşca rămăsese lângă uşă, rezemată de perete. O apucă de ţeavă, cu stânga, şi o roti astfel încât patul ajunse să se odihnească în palma dreaptă.

Clarke păru sincer mirat.

- Nu aveţi nevoie de asta, domnule, spuse. Era ciudat să auzi un căpitan adresându-se astfel cuiva căruia tocmai îi spusese "locotenent".

- Ce vreţi? întrebă Bowring, glacial.

- Trebuie să vă vorbesc. Sunt dezolat, dar trebuie să vă percheziţionăm din nou ferma - inclusiv casa. Căpitanul făcea eforturi să-şi păstreze tonul amabil, în ciuda ostilităţii evidente a celuilalt..

Răspunsul fu cât se poate de sec.

- Nu.

Clarke ezită o clipă, apoi continuă, părând că glumeşte:

- Femeia este aici, nu-i aşa? Suntem aproape siguri de asta, locotenente - şi nimic nu ne poate face să ne schimbăm părerea, decât o percheziţie amănunţită.

- Nu aveţi dreptul să intraţi, spuse Bowring.

- Ba da, vorbi, liniştit, căpitanul.

Bowring realiză că dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi intrat de mult în casă. Pur şi simplu l-ar fi dat la o parte şi ar fi pătruns. Nici n-ar fi fost nevoie să aducă un căpitan pentru aşa ceva - tresele de sergent ar fi avut o autoritate suficientă.

- Nu este o problemă fără minoră, continuă Clarke văzând că Bowring nu spune nimic. Suntem obligaţi să le luăm în grija noastră, pe mamă şi pruncul ei. Te asigur că nu intenţionez să le fac nici un rău.

- Atunci de ce fug ? atacă Bowring, ştiind că se apropie prea mult de o recunoaştere.

- Pentru că ea nu înţelege. Ştie că doctorii au considerat că ar fi fost mai bine să renunţe la copil, iar acum crede că-i vor face rău fetiţei - dar nu-i aşa. Adevărul este că... trebuie s-o ţinem sub observaţie."

- Asta pentru că ea şi copilul suferă de o boală - sau cam aşa ceva?

- Într-un fel, aşa-i.

Bowring puse degetul pe trăgaci. De dat asta, sergentul avea arma în mână şi încercă s-o îndrepte spre el, însă căpitanul se interpuse.

Îi amintea, într-un fel, de acel căpitan, adevăratul căpitan, care murise pe Marte, al cărui corp, putrezind în ciuda tuturor măsurilor de sterilizare, adăpostea, încă, un fel de viaţă - la nivel bacterial - singurul fel de viaţă care mai exista acum pe Marte.

- Dacă este contagioasă, spuse Bowring, vă asumaţi un risc al dracu' de mare. Unde vă sunt măştile şi mânuşile de cauciuc?

- Nu este contagioasă. Cel puţin, nu deocamdată.

- Nu vrei să-mi explici? îl întrebă Bowring, văzând că celălalt nu mai continuă.

Clarke oftă adânc, lăsând să i se vadă nerăbdarea dar păstrându-şi controlul.

- Pierdem timp, domnule Bowring. Avem de gând, trebuie să intrăm în casă, iar dumneavoastră ştiţi bine că nu ne puteţi opri. O ştiţi bine.

- Măi, căcat cu ochi, încearcă doar să pui un picior în casa mea şi te fac praf, indiferent ce eşti sau speri să fii.

Nu credea ceea ce spunea şi-ii fu ruşine, ştiind că se face de râs, dar nu putea să se dea la o parte, nu putea să cedeze.

Seregentul îşi ridică arma. Mişcarea îi distrase atenţia lui Bowring, care făcu o jumătate de pas în faţă, pentru a-l ameninţa. Clarke îi apucă puşca de ţeavă, dând-o la o parte. Bowring strânse degetele involuntar şi glonţul porni, fără a pune însă în pericol pe

cineva.

Chiar şi aşa reacţia soldaţilor fu iute: un pat de armă îl lovi în cap, din lateral, şi Bowring se prăbuşi, durerea aruncându-l iarăşi şe ARES, în lunga, nesfârşita călătorie de întoarcere acasă.

Când îşi reveni, se afla întins pe propriul pat. Căpitanul Clarke stătea la fereastră, cu spatele la el, privind afară. Era încă ameţit, totuşi durerea nu era atât de puternică pe cât s-ar fi aşteptat şi-şi dădu seama că - îndopaseră cu analgezice. Chiar şi aşa, simţea în nări duhoarea costumului şi avea încă în faţa ochilor corpurile celor doi camarazi.

Când îl auzi foindu-se, Clarke se întoarse spre el.

- Nu-ncerca să te ridici. Îmi pare într-adevăr rău pentru cele întâmplate; prostănacul ăla te-a lovit cam tare - însă n-ai nici o fractură. Un cucui care va trece!

Bowring ridică încet, mâna la cap. Nu avea nici un bandaj pe cap şi nici sânge în păr, doar un cucui uriaş în stânga capului.

- N-ar fi trebuit să-ţi vânturi puşca aşa, spuse căpitanul parcă nesigur dacă să fie supărat sau compătimitor. Ai complicat lucrurile fără nici un rost. Cred că erai conştient că nu ne poţi împiedica să intrăm. De ce nu ne-ai lăsat, pur şi simplu ?

- Pentru că n-am avut chef.

- Şi pentru că n-ai avut chef ai crezut că ai să reuşeşti să... pentru că eşti omul care a revenit de pe Marte?! Părea dezamăgit.

-Cam aşa ceva, mormăi Bowring şi în glasul său.se simţi o urmă de resentiment La urma urmei, era într-adevăr omul care se întorsese de pe Marte. Nu o celebritate, totuşi oamenii îşi mai aminteau de el. Era o legendă vie. Era, încă, în stare să-şi facă auzit cuvântul - să pună întrebări incomode oricând şi oriunde ar fi vrut, şi să pretindă răspunsuri.

- O poţi vizita oricând vei dori, spuse Clarke, parcă ghicindu-i gândurile. Te poţi convinge că este bine îngrijită, şi ea şi copilul. Poţi cere orice - chiar şi o explicaţie. Deocamdată însă, locotenente, trebuie să te anunţ că ai fost reactivat. Eşti, din nou, în serviciul activ şi tot ceea ce ţi se pretinde este să-ţi ţii gura. Ăsta-i târgul. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău l-am fi ameţit cu minciuni şi ameninţări, dar se presupune că tu eşti de partea noastră. *Ar trebui* să înţelegi.

- Ei bine, nu-nţeleg, răspunse Bowring, acru, ridicându-se în capul oaselor în ciuda sfatului primit. Îl durea capul, însă era suportabil. Spune-mi ce dracu' de boală are.

- Are ceea ce tu n-ai reuşit să aduci de pe Marte, răspunse Clarke calm, rezemându-se pe pervazul ferestrei. Viaţă - o altă formă de viaţă.

- Ce?

Nu putea fi adevărat - dar nici nu suna a minciună.

- Am fost invadaţi, continuă căpitanul pe un ton degajat şi Bowring avu nevoie de câteva clipe să-şi rearanjeze gândurile, înţelegând toate implicaţiile.

- Când?

- Cel mai probabil - în jurul lui 1915, cu o aproximaţie de 3 ani.

- De cine? De o mână de femei care se reproduc prin partenogeneză şi care, întâmplător, arată perfect umane? întrebăBowring, sarcastic. Fără îndoială că au stat ascunse până acum - iar de-a lungul ultimilor o sută şi ceva de ani au uitat, cine erau, sau să-şi transmită cunoştinţele din generaţie în generaţie. Doamne, sună mai prost ca-n melodramele hollywoodiene!

- Ţi-a povestit, deci, de "naşterea imaculată"?

Aluziile cu privire la scenariile proaste păreau să nu-l deranjeze pe Clarke.

- N-am crezut-o, spuse Bowring, oblojindu-şi cucuiul. Durerea scăzu, după câtva timp. Soldatul nu-l lovise prea tare însă el era, la urma urmei, un bărbat destul de în vârstă.

- Ei bine, e adevărat! continuă Clarke. Tu, mai ales, n-ar trebui să fii prea surprins de asta.

- Pentru că m-am întors de pe Marte? Nu reuşea să vadă legătura, deşi mai devreme.fusese pe punctul să izbutească.

- Pentru că lucrezi într-o fermă de produs sânge. Ai un staul plin cu animale fără tată, şi asta pentru că-i mult mai simplu să le faci să se înmulţească singure, unele din altele... şi pentru exact acelaşi motiv "gazdele" invadatorilor se vor înmulţi astfel pentru 10, sau 50 sau 100 de generaţii. Locotenente, uită "episodul Marte"! Gândeşte-te cum ar organiza invazia o altă specie, orientată spre biotehnologie! Fără flote stelare, fără arme, fără opoziţie, numai... Se opri, aşteptând reacţia celuilalt.

Deşi simţea că îi crapă capul, Bowring înţelese imediat şi continuă:

- Numai citogene. Citogene artificiale. Paraziţi obţinuţi prin inginerie genetică - compuşi genetic asemănători celor pe care-i implantăm în celulele scroafelor, şi oilor, şi

tuturor celorlalte animale modificate genetic pentru a le face să producă ceea ce vrem.

Acum putea urmări foarteuşor lanţul raţionamentelor. Citogenele sunt nişte pachete cu informaţii genetice, funcţionând exact ca genele din nucleul unei celule, şi folosind sistemul de înmulţire al acesteia pentru a se autoreproduce şi a produce proteine. Ele sunt ereditare, în sensul că pot trece de la părinte la copil - dar numai de la mamă la fiică, deoarece ovulul îşi păstrează citoplasma în timpul procesului de reproducere, pe când spermatozoizii n-o fac. Ar putea, totuşi, să se transmită şi în cazul reproducerii sexuale normale, dar este mult mai simplu ca, odată obţinută o combinaţie corectă a acestora cu un set de gene nucleice, să se multiplice complexul rezultat. Se evită astfel posibilitatea apariţiei fenomenului de respingere datorat sistemului imunitar al "gazdei". Mutanţii pe care îi avea în staul erau în totalitate animale clonate, obţinute prin partenogeneză indusă. Selecţia naturală nu folosea citogenele, însă asta era, probabil, doar un capriciu al naturii - inginerii geneticieni înţeleseseră repede avantajele potenţiale ale acestora.

- De unde ştiţi că este vorba de citogene *extraterestre*? întrebă el. "Poate sunt doar rezultatul unei mutaţii naturale - nu uita că până acum am descoperit că cele mai bune idei pe care le-a avut omul au fost mai întâi utilizate de mama natură.

- Sunt prea complexe. Şi nu sunt făcute din ADN. Sunt foarte asemănătoare, din punct de vedere chimic, dar nu identice. Tot ce trăieşte pe Pământ, de la virus şi parameci la arbore, şoarece sau om are, din punct de vedere chimic, originea comună, un strămoş comun. Este posibil ca şi citogenele Janinei să aibă un strămoş comun cu sistemul nostru genetic, însă, dacă este aşa, acesta a existat acum câteva miliarde de ani şi, probabil, nu pe Terra. N-am mai întâlnit până acum ceva asemănător - deşi există ipoteza că am fi avut ocazia să vedem nişte rude apropiate ale lor.

Nu exista decât un singur loc unde cineva ar fi putut să găsească nişte "rude apropiate" ale unor citogene extraterestre şi Bowring nu avu nici o problemă să urmărească ideea şi să identifice alternativele.

- Vrei să spui că Janine şi copilul poartă un material genetic identic cu cel pe care l-am adus de pe Marte? Că Pământul a fost invadat în 1915 de sporii produşi pe Marte de nişte forme de viaţă care au dispărut acum mai bine de un miliard de ani?

- Este doar o ipoteză., răspunse Clarke. Poate că Marte a fost invadat, la rândul lui, din alte lumi. Nimeni nu poate şti. Nimeni nu poate spune dacă aceste citogene au fost realizate prin inginerie genetică sau dacă au evoluat spre această formă undeva în nemărginirea universului. Nu putem şti nici

Desen de Victor Sfîrlea

măcar dacă noi am fost vizaţi ori dacă au ajuns aici din întâmplare. Poate că întregul Univers colcăie cu citogene oportuniste. Poate este şi cazul strămoşului noastru comun, compusul chimic primordial. Nimeni nu poate şti. Ne străduim, însă - iar între timp Janine Stenner şi toate rudele ei de sânge trebuie să fie ţinute sub supraveghere. Trebuie să-i studiem - să-i controlăm - cel puţin până când ne vom da seama care este rolul evoluţiei lor. S-ar putea să avem încă multe surprize neplăcute din acest punct de vedere şi n-am vrea să fim luaţi prin surprindere - după cum cred că ai înţeles deja, locotenente Bowring.

"Rahat", gândi acesta, nu prea convins. Ştia totuşi că ofiţerul avea dreptate. Atât Clarke cât şi cei de la care primea ordinele *ştiau* că va înţelege, *ştiau* că va putea fi câştigat de partea lor fără probleme. Până la urmă, el era unul dintre cei care îşi făcuseră datoria faţă de umanitate, faţă de Marea Aventură. Era unul dintre pionierii care încercaseră cucerirea noilor frontiere - unul dintre primii ambasadori ai ADN-ului în faţa Universului. "În cele din urmă, asta suntem: doar vectori ai propriilor gene, instrumente ale luptei lor pentru existenţă."

Se ridică în picioare - puţin nesigur, însă reuşi să meargă. Se apropie de Clarke şi rămase lângă el, părând să accepte astfel - fără a recunoaşte deschis - că acesta avusese dreptate. Ultimele raze ale soarelui arămeau acoperişul staulului. Camionul care ridica recolta zilnică de sânge trecuse de mult, elicopterele şi soldaţii plecaseră şi ei. Era tăcut. După ce şi Clarke va pleca totul va reveni la normal... sau aproape. Era iarăşi în serviciu activ. Avea un nou secret de păstrat şi un nou subiect de meditaţie.

- Trebuia să fi încercat să-i explici, spuse, după o pauză Să-i fi spus despre ce-i vorba.

- E doar un copil, răspunse Clarke. Îi lipseşte inteligenţa ta, locotenente, şi simţul răspunderii. Suntem de părere că această problemă nu trebuie să dea naştere la tot felul de zvonuri sau să devină subiect de senzaţie pentru reporteri. Îţi dai seama ce ar putea scoate presa dintr-un astfel de subiect; dacă *tu* ne-ai considerat vânători de vrăjitoare, îţi poţi închipui ce angoase ar putea teroriza populaţia, datorită concepţiilor şi credinţelor greşite ale oamenilor. Există printre noi oameni care poartă în ei semne ale unei vieţi extraterestre - ai vrea întradevăr să încerci să explici asta unora cum sunt cei care consideră că ceea ce faci tu este un fel de vrăjitorie? Îţi dai seama, cred, de ce munca într-o fermă de sânge este opţiunea pentru cineva care doreşte să se sustragă oricărui contact cu societatea. Nu toţi oamenii înţeleg aceste lucruri.

- Ar fi trebuit să-i explici, repetă Bowring, încăpăţânat. Are dreptul să ştie, să-i fie dată o şansă pentru a înţelege. La urma urmei *este* un copil al revoluţiei genetice.

Clarke se îndreptă spre uşă. Nu-l atinse pe Bowring, nici măcar nu încercă să-i întindă mâna.

- O poţi vedea oricând doreşti, repetă el. Între timp, ai grijă de tine până-ţi trece cucuiul. În prag se opri: Te-a întrebat cum a fost? Te-a întrebat ce ai simţit când ai fost pe alt pământ şi te-ai aflat sub alte stele? Te-a întrebat ce faci aici, într-o fermă de sânge pierdută în mijlocul pustietăţii?

- Da, şoptiBowring.

- Şi a înţeles ceea ce i-ai spus? A realizat toate implicaţiile?

Bowring se gândea la stelele strălucind orbitoare ale magnificei nopţi marţiene, la incredibilul trandafiriu al serilor, la nemărginirea încremenită a pământurilor pustii aprinse de soarele ucigător; şi la încrâncenata singurătate a lungului, nesfârşitului drum de întoarcere acasă în trista, bolnava navă-coşciug... şi la relicvele fragile ale unei vieţi trecute, de mult dispărute, pe care le purtase spre casă împreună cu cele două corpuri ale prietenilor săi. Imaginile i se îngrămădeau în minte contopindu-se într-un amestec haotic de senzaţii, ameţindu-l, rupându-i şirul gândurilor şi anihilându-i simţul realităţii. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să se poată sustrage acestor sentimente şi să-şi revină. "E oare, posibil", se întrebă el, "să fi supravieţuit ceva mai mult decât forma de viaţă marţiană, un fel de strămoş comun prin care Pământul cel viu să fie pus alături de leşul lui Marte?"

- Nu i-aş fi putut explica, îi răspunse, stânjenit. Nici n-am vrut. Totuşi, am să încerc. Cu timpul, cred că am să reuşesc s-o fac să înţeleagă. Are tot dreptul să-ncerce să înţeleagă.

- Poate că ar trebui cu toţii să încercăm, spuse Clerke, şi poate am ajunge să înţelegem. Îl părăsi apoi, în tăcere, pe Bowring, în braţele singurătăţii şi durerii încă vie.

Traducerea:
Dorin Deaconescu

euROcon '94
înainte de numărătoarea inversă

Destul de cunoscută în fandomul românesc, dar relativ puţin susţinută în presă, Convenţia Europeană de Science Fiction - euROcon - de la Timişoara este un eveniment cert. Cele patru zile (26-29 mai), afectate acestei manifestări de interes continental, vor reprezenta, pentru fandomul din ţara noastră, perioada cea mai efervescentă a anului, strângând în uriaşul său turbion fani şi scriitori profesionişti.

Votul de încredere care ne-a fost acordat în aprilie 1993, la St. Helier - Jersey, ne onorează, dar ne şi obligă. Vom fi în centrul atenţiei şi, în acelaşi timp, prinşi între tirurile încrucişate ale criticii fandomului european, care ne va judeca nu numai după numărul şi importanţa oaspeţilor de onoare, după diversitatea şi calitatea filmelor prezentate la Cinemateca SF sau densitatea şuetelor, dar mai ales după cât timp au pierdut cu formalităţile administrative, după cât de bine au dormit, cât de îndestulător au mâncat, după modul în care au fost primiţi şi trataţi de către SF-iştii români. Factorul subiectiv îşi va spune cuvântul.

Având în vedere cele de mai sus, euROcon-ul devine ocazia, sperată, de afirmare a SF-ului românesc, o probă de foc inedită, a cărei trecere va contura o imagine reală a aptitudinilor noastre (îndeosebi organizatorice) şi a coeziunii fandomului. Acest eveniment va deveni cartea noastră de vizită, menită să ne asigure plasamentul în topul european al genului. Mai spre vârf sau... mai la coadă... Depinde de noi!

Acestea sunt premizele de la care plecăm. Nu cred că este nevoie să fac "apeluri" sau "chemări" la seriozitate şi comportament decent, la amabilitate şi prietenie din partea participanţilor români la convenţie.

Sunt sigur că vom fi nu doar gazde ospitaliere, dar şi interlocutori activi în cadrul contactelor ce vor avea loc, atât la nivel "oficial", cât şi personal. Să nu uităm: anul trecut, la Jersey, am impresionat atât prin numărul mare de participanţi cât, mai ales, prin faptul că marea majoritate dintre noi cunoştea cel puţin o limbă străină (îndeosebi engleza) şi, last not least, prin frumuseţea fetelor noastre.

Cu riscul unor repetări inerente, trebuie să fac o serie de precizări necesare tuturor celor care s-au înscris, sau care doresc să se înscrie, pe lista participanţilor la euROcon '94.

Înscrierea se face prin achitarea taxei de participare, reprezentând echivalentul în lei a sumei de 8 $, la fixingul interbancar al zilei de înscriere. Banii se vor trimite prin mandat poştal, în contul ARSFan, cu numărul 45.10.8.119.2 deschis la Banca Comercială Română, filiala Timişoara. La rubrica de corespondenţă (de pe mandat) se va specifica: taxă de participare la euROcon şi se va nota (cât mai citeţ) numele şi adresa persoanei. Data de expediere a mandatului (data poştei) care trebuie să corespundă cu data la care s-a luat în considerare cursul oficial valutar de schimb. La prezentarea la Timişoara, participantul va avea asupra lui buletinul de identitate şi chitanţa de emitere a mandatului poştal. Persoanele care s-au înscris şi nu ne-au trimis adresa completă sunt rugate s-o facă de urgenţă. De reţinut că după 15 mai contravaloarea taxei va creşte la 10$, iar începând cu prima zi a convenţiei taxa va fi de 15$. Pot participa la euROcon doar cei care au achitată taxa de participare, ecusonul primit în contul taxei asigurând liberă intrare la toate manifestările. Pe lângă ecuson, taxa include contravaloarea buletinelor informative editate de organizatori, un afiş oficial al euROcon-ului, reviste, cărţi, surprize!

Nu sunt incluse în taxa de participare cazarea şi masa. Cazarea se face prin rezervare de camere la hotelurile timişorene, şi va fi achitată de către participanţi. Există şi o variantă de cazare ieftină, la cămine studenţeşti, dar locurile sunt limitate.

Organizatorii pot asigura meniuri zilnice (contra cost) la Restaurantul Casei Universitarilor şi la cantine studenţeşti. Preţuri aproximative: 6 - 10.000 lei/zi.

Pentru a reţine camere de hotel şi locuri la restaurante, participanţii vor primi prin poştă un chestionar în care îşi vor detalia obţiunile.

Informaţii suplimentare se pot obţine scriind pe adresa: Darius Luca Hupov, str. Mendeev nr. 16, ap. 13, cod. 1900, Timişoara, sau la numărul de fax al ARSFan-ului: 056/119434.

În încheiere vom deconspira câteva puncte de atracţie ale programului Convenţiei. Vor fi întâlniri cu oaspeţii de onoare ai euROcon '94: John Brunner, Herbert Franke, Joe Haldeman, Norman Spinrad, Gianfranco de Turris, Daniel Walther. Pe toată perioada Convenţiei va funcţiona o cinematecă SF şi o videotecă SF, va avea loc Târgul Internaţional de Carte SF, Salonul Internaţional de Arte Vizuale, se vor desfăşura concerte de muzică experimentală, muzică electronică. Bineînţeles, vor fi şi surprize, pe care le vor gusta doar cei care vor participa la ediţia a XXII-a a Convenţiei Europene de Science Fiction, euROcon, Timişoara, 26 - 29 mai 1994!

CORNEL ROBU
vă prezintă:

PREMII, TOPURI, CASAMENTE (XI)

Premiul Asociaţiei Britanice de Science Fiction
(The British Science Fiction Association Award)

Cunoscut şi sub titulatura prescurtată, *The BSFA Award*, premiul este votat şi decemat, de obicei, în luna aprilie a fiecărui an, la aşa-numita *Eastercon*, "Convenţia de Paşti" a Asociaţiei Britanice de Science Fiction, de fapt Convenţia naţională a SF-ului britanic. Candidaturile sunt propuse de membrii acestei asociaţii (BSFA), iar voturile le aparţin în principiu tot lor, tuturor, dar în fapt numai acelora ditre ei care sunt prezenţi la respectiva convenţie, şi de multe ori nici măcar acestora în totalitatea lor. Au fost şi ani în care atribuirea premiilor a fost decisă de un juriu, în care erau reprezentate *BSFA, The International Science Policy Foundation* şi *The Science Fiction Foundation*, aceasta din urmă editând şi revista omonimă, *Foundation*, şi deţinând (găzduită în prezent de Universitatea din Liverpool) cea mai mare bibliotecă de science-fiction din Europa şi, practic, din lumea întreagă, cu excepţia USA, of course.

Iniţial, Premiul BSFA se decerna unui autor, nu unei cărţi anume: John Brunner a fost primul laureat, în 1966, şi tot el şi-a adjudecat premiul şi în 1970, an din care Premiul BSFA a început să fie decemat unei cărţi, unui titlu anume, de regulă unui roman. Începând din 1979, numărul categoriilor premiabile a sporit la patru. Câteva precizări suplimentare necesită categoria *"Media Presentation"*, pe care, pentru ocazia de faţă, am echivalat-o în româneşte prin *"Audio-vizual"*, întrucât include atât filme SF pentru "marele ecran", cât şi seriale TV pentru "micul ecran" sau scenarii radiofonice, "teatru la microfon": aşadar, naraţiuni SF prezentate prin intermediul mass-mediilor audio-vizuale (latinescul *media* fiind, cum se ştie, un neutru plural, pe care vorbitorii de limbă engleză îl percep şi-l simt ca atare, ca plural, iar nu ca singular feminin, aşa cum se întâmplă curent la noi, sub presiunea sistemului morfologic al limbii române).

Criteriul de eligibilitate al Premiului BSFA a fost iniţial apartenenţa britanică a autorului, în prezent cerinţele reducându-se la apariţia textului într-o revistă sau la o editură britanică, ceea ce le deschide accesul şi autorilor de peste Atlantic, întrucât majoritatea cărţilor de succes scontat aparţinând autorilor americani apar aproape concomitent şi în ediţie britanică (piaţa comercială a cărţii anglofone rămânând astfel strict divizată: frate-frate, dar... cartea-i pe bani!).

Premiul BSFA este dotat şi cu un trofeu fizic: o placă metalică gravată, montată pe un suport de lemn.

Datarea premiilor se face fie prin raportare la anul în care cartea sau filmul au devenit eligibile, aşadar la anul apariţiei (practic o post-datare, ca în cazul premiilor americane Nebula), fie prin raportare la anul adjudecării efective, aşadar la anul următor apariţiei (ca în cazul premiilor americane Hugo). "Din cauză că nu s-a bucurat de o publicitate corespunzătoare, precum şi din cauza bazei de votare prea restrânse, Premiul BSFA n-a ajuns niciodată să atingă, aşa cum s-a sperat, efectul de a acţiona ca o contra-pondere la premiile Hugo şi Nebula, dominate de americani." (Peter Nicholls)

1969/1970: *Stand on Zanzibar* de John Brunner

1970/1971: *The Jagged Orbit* de John Brunner

1971/1972: *The Moment of Eclipse* de Brian W. Aldiss

1972/1973: nu s-a decemat nici un premiu, din cauza numărului insuficient de voturi.

1973/1974: Roman: *Rendezvous with Rama* de Arthur C. Clarke (*Rendezvous cu Rama*, Editura Multistar, Piatra Neamţ, 1991.)

Premiu special: *Billion Year Spree* de Brian W. Aldiss (o istorie a literaturii SF)

1974/1975: *Inverted World* de Christopher Priest1975/1976: *Orbitsville* de Bob Shaw

1976/1977: Roman: *Brontomek!* de Michael G. Coney (canadian, născut în Marea Britanie)

Premiu special: *A Pictorial History of Science Fiction* de David A. Kyle

1977/1978: *The Jonah Kit* de Ian Watson

1978/1979: Roman: *A Scanner Darkly* de Philip K. Dick (Statele Unite)

Culegere de proză scurtă: *Deathbird Stories* de Harlan Ellison (Statele Unite)

Audio-vizual: *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy* (serial radiofonic BBC) de Douglas Adams

1979/1980: Roman: *The Unlimited Dream Company* de J.G. Ballard

Proză scurtă: *Palely Loitering* de Christopher Priest

Audio-vizual: *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy* de Douglas Adams (înregistrarea audio a serialului radiofonic omonim)

Grafician: Jim Burns

1980/1981

Roman: *Timescape* (Cronopeisaj) de Gregory Benford (Statele Unite)

Proză scurtă: *The Brave Little Toaster* de Thomas M. Disch (Statele Unite)

Audio-vizual: *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy. Second Series* (serial de televiziune BBC) de Douglas Adams

Grafician: Peter Jones

1981/1982

Roman: *The Shadow of the Torturer* de Gene Wolfe (Statele Unite)

Proză scurtă: *Mythago Wood* de Robert P. Holdstock

Audio-vizual: *Time Bandits*, scenariul de Terry Gilliam şi Michael Palin

Grafician: Bruce Pennington.

1982/1983

Roman: *Helliconia: Spring* de Brian W. Aldiss

Proză scurtă: *Kitemaster* de Keith Roberts

Audio-vizual: *Blade Runer* (film, Statele Unite). Scenariul de Hampton Fancher şi David Peoples, regia Ridley Scott. După romanul lui Philip K. Dick *Do Androids Dream of Electric Sheep?* (1968). (*Vânătorul de recompense / Visează androizii oi electrice?*, Editura Nemira, Bucureşti, 1992.)

Grafician: Tim White1983/1984

Roman: *Tik-Tok* de John T. Sladek (Statele Unite)

Proză scurtă: *After Images* de Malcolm Edwards

Audio-vizual: *Android* (film), scenariul de James Reigle şi Don Opper, regia Aaron Lipstadt

Grafician: Bruce Pennington

1984/1985

Roman: *Mythago Wood* de Robert P. Holdstock

Proză scurtă: *The Unconquered Country* de Geoff Ryman (născut în Canada, stabilit în Marea Britanie)

Audio-vizual: *The Company of Wolves*

Grafician: Jim Bums

1985/1986

Roman: *Helliconia: Winter* de Brian W. Aldiss

Proză scurtă: *Cube Root* de David Langford

Audio-vizual: *Brazil* (film, Statele Unite), scenariul şi regia Terry Gilliam

Grafician: Jim Bums

1986/1987

Roman: *The Ragged Astronauts* de Bob Shaw

Proză scurtă: *Kaeti and the Hangman* de Keith Roberts

Audio-vizual: *Aliens* (film, Statele Unite), scenariul şi regia James Cameron. Novelizarea omonimă a apărut tot în 1986, sub semnătura lui Alan Dean Foster. (*Aliens. Misiune de pedeapsă*, Editura Cristian & Editura Antrax, Craiova, 1994.)

Grafician: Keith Roberts

1987/1988

Roman: *Grainne* de Keith Roberts

Proză scurtă: *Love Sickness* de Geoff Ryman

Audio-vizual: *Star Cops* (serial de televiziune BBC)

Grafician: Jim Burns

1988/1989

Roman: *Lavondyss* de Robert P. Holdstock

Proză scurtă: *Dark Night in Toyland* de Bob Shaw

Audio-vizual: *Who Framed* de Roger Rabbit

Grafician: Alan Lee

1989/1990

Roman: *Pyramids* de Terry Pratchett

Proză scurtă: *In Translation* de Lisa Tuttle (născută în Statele Unite, stabilită în Marea Britanie)

Audio-vizual: *Red Dwarf* (serial de televiziune BBC), scenariul de Rob Grant şi Doug Naylor, regia Ed Bye

Grafician: Jim Burns, pentru *Other Edens III*

1990/1991

Roman: *Take Back Plenty* de Colin Greenland

Proză scurtă: *The Original Doctor Shade* de Kim Newman

Audio-vizual: *Twin Peaks* (serial de televiziune, Statele Unite)

Grafician: Ian Miller, pentru *The Difference Engine* (ilustraţie de copertă pentru revista *Interzone*, 40)

1991/1992

Roman: *The Fall of Hyperion* de Dan Simmons (Statele Unite)

Proză scurtă: *Bad Timing* de Molly Brown

Audio-vizual: *Terminator 2: Judgement Day* (film, Statele Unite), scenariul şi regia James Cameron

Grafician: Mark Harrison

Date preluate din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners*. Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991;

şi coroborate cu: *The Encyclopedia of Science Fiction*. Edited by John Clute and Peter Nicholls. Contributing editor Brian Stableford, Orbit, A Division of Little, Brown and Company (UK) Limited, London, 1993; ediţia americană, identică şi concomitentă, a apărut la St. Martin's Press, New York, 1993.

POŞTA REDACŢIEI

FAN CLUB SF MERIDIAN. Adresa: Apetre Nicolae, str.Proletarilor, nr.42, bl.C6, sc.C, apt.2, Braşov, 2200 doreşte să ia legătura cu iubitori ai SF-ului din ţară.

CLUBUL S.F GAME OVER, str.Gh.Şincai, nr.25, Baia Mare, 4800 anunţă organizarea unui concurs de literatură SF, cu data de participare 10 mai (din păcate, probabil că termenul va fi expirat când veţi citi acest număr...)

STOIAN CATALIN, str.Libertăţii, bl.L7, sc.A, apt.18, Alexandria, cod 0700, Teleorman, caută numere mai vechi ale colecţiei.

Referitor la întrebările tale: (1) "Vitrina literară" o să mai apară; (2) Formatul vechi nu mai este posibil, deoarece nu mai există... rotativele de atunci; (3) Şi aşa sunt prea puţine pagini pentru a face "retro".

ZGAVIRDICI CRISTIAN. Cu regrete, dar nu ne-am ocupat (cel puţin până acum) de aşa ceva. Cel mai simplu ar fi să vă adresaţi direct unei case de filme.

CĂTĂLIN TILIMPEA. Pentru vârsta pe care o declari, textele sunt promiţătoare. Mai trimite.

DEHELEANU DRAGOŞ. "Realitate virtuală..." e un text baroc extrem de interesant. "Sus..." din păcate ratează (cam) totul prin neinspiratul 1 aprilie, iar "Sens" e într-adevăr doar o pastilă. Devin chiar curios cum vei evolua după ce termini (dacă termini) cu problemele amintite.

ALEX.LUCIAN, cartier 1 Mai, bloc I22, sc.1, apt.18, Craiova, 1100, cumpără "Preludiul Fundaţiei" şi "Visează androizii oi electrice?" (oferind de zece ori preţul iniţial).

M.D.P.

•ALEXANDRU MIRONOV
•BOB SHAW
•FLORIN PÎTEA
•PETER CARTUR
•AURELIUS BELEI
•SILVIU PAȘOL-COSTINESCU
•BRIAN STABLEFORD
•CORNEL ROBU
I.S.S.N. 1220 - 8620